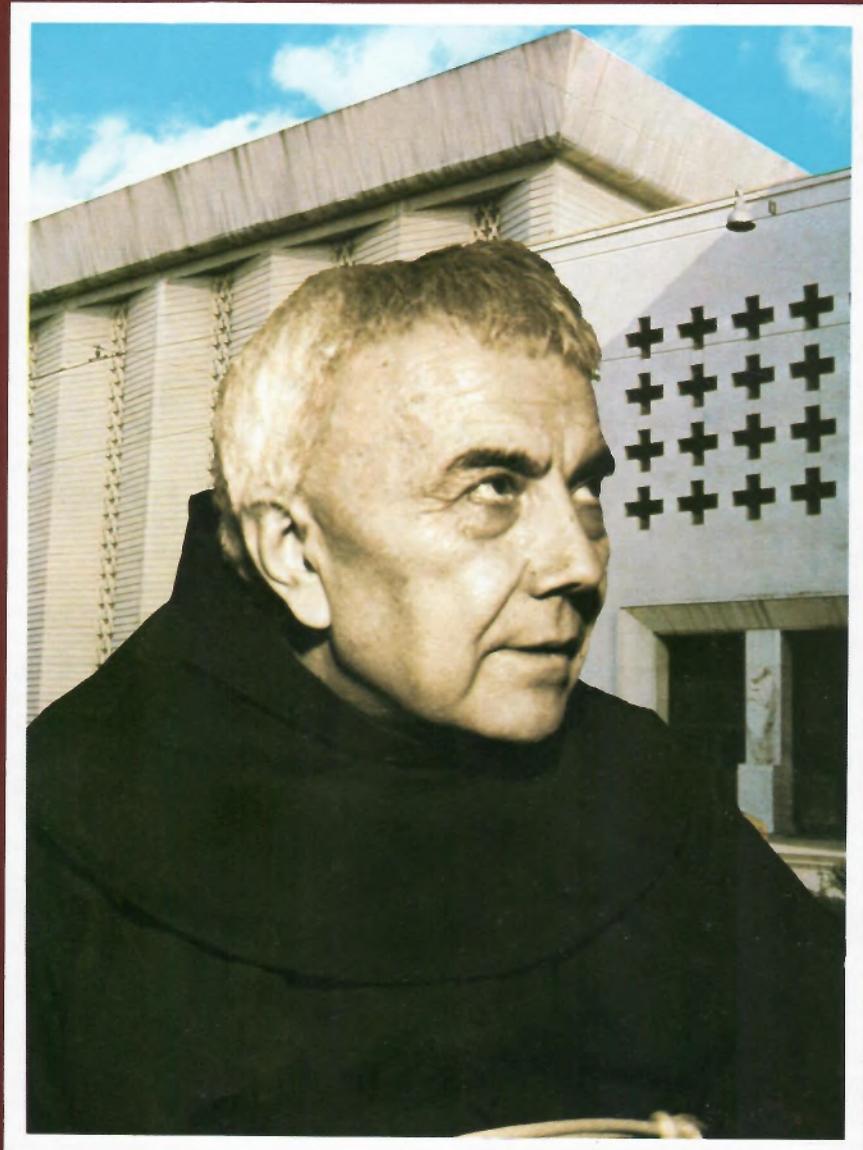

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA

Dobri otac

Sluga Božji Antić

GODINA XXII (1992)

BROJ 3 (83)

ANTIĆEVA PISMA

PISMO II/11 (Zagreb, 25. VII. 1960.)

(KRATKA POUKA ZA DUHOVNI ŽIVOT)

Milost Duha Svetoga neka se množi u Vašoj duši!

Dobro ste rekli da Vas je svatko ostavio, ali nije Isus, koji stalno bdije nad Vama, čuva Vas, vodi Vas, rasvjetljuje Vas i On je pastir Vaš pa Vam ništa ne može uzmanjikati. Pustite se u ruke Očinske Providnosti Božje i sačuvajte svu ljubav, svu vjernost, svu snagu za Gospodina. Ovo vrijeme uzmite kao posebno, vrijeme prijatno, milostno, u kojem Vam Gospodin hoće udijeliti posebne milosti i neposredno progovoriti Vašoj duši.

Cilj svega Vašeg rada i nastojanja u duhovnom životu neka bude: jedinstvo s dragim Bogom. Ovo sveto jedinstvo sada svaki dan ostvarujte savršenim sjedinjenjem s Božanskim Srcem vršeći sve svoje dužnosti onako kako je Isus vršio volju Oca svoga, dok je boravio na zemlji. Svaki Vaš čin, korak, svaka Vaša misao, želja, pokret nutarnji i vanjski sve neka bude izraz Vašeg jedinstva s Božanskim Srcem. Drugo, ovo se sveto jedinstvo ostvarujte neprekidno samozatajom ne tražeći ni u čem sebe, svoju volju, svoj "ja", svoju ugodnost, svoje zadovoljstvo. Ostavite svagdje sebe i neka unaprijed sv. volja Božja, Isusa, Njegov Križ i Vi za Križem spremno i velikodušnom voljom slijedite Isusa. Treće, ostvarujte svoje je-

dinstvo s Bogom neprestano živeći u sv. prisutnosti Božjoj.

Uz ovo dobro promislite onu veliku ljubav, koju ulijeva, užije Gospodin u Vašoj duši. U toj sv. ljubavi treba svaki dan rasti, napredovati dok se ona u Vama ne umnoži do savršenih dimenzija prema volji i odredbi Duha Svetoga. Vi to najviše osjećate, da Vas Gospodin u tome vježba. On je vatra koja uništaje. Ta božanska ljubav u Vama hoće sve uništiti, uređiti, usavršiti. Dobro pazite na nadahnuća milosti, koja su u Vama obilna, prodorna i plodna. Vjerni budite svetoj volji Božjoj. Ta podložnost, to slaganje sa svetom voljom Božjom u Vama ima biti savršeno jedinstvo. Evandeoska jednostavnost neka Vas u svemu resi i odlikuje. Sveti evandeosko siromaštvo neka Vas učini sličnim Isusu i Mariji i sv. Josipu. Nemojte se na ništa i na nikoga tužiti niti prigovarati. S Isusom na križu budite žrtva za svoju Družbu, za svećenike, za sv. Crkvu.

Molite Gospodina, ako je Njegova sveta volja, da Vam opet što prije napišem Njegovu svetu volju.

Molim se za Vas svaki dan. Blagosliva Vas nevrijedni sluga Isusa i Marije, a po Njegovoj milosti Vaš duhovni otac

Fran Ante Antić

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića
God. 22 (1992) Broj 3 (83)

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. Osvemu ovom izreći da konačni sud sv. Crkva.

SADRŽAJ

Kratka pouka za duhovni život	
Po primjeru Antićeve uzvišenosti	1
Kako i s kime za duhovnu obnovu Hrvatske?	2
Ranjenicima – braniteljima Hrvatske	3
Da li je o. fra Ante Antić bio mistik?	4
Druga pjesma ocu Antiću	8
Za nebeski stan	8
Propovijed – O. fra Vladimir Tadić	9
Propovijed – O. fra Jozo Zmčić	12
"Antićevi dani" u domovini:	
U Zmijavcima: fin, mekan i lijep kao pamuk	15
Runović i Sebišina s o. Antićem idu dalje i sigurnije	17
Za jake i hrabre kršćanske duše	18
O. Antić kod sv. Franje i Ante u Prugovu i Broćancu	19
Kako na vrhunce sreće?	20
Ocu Antiću	21
Želio je svakoga dovesti k Bogu	22
Sto je Vicepostulatura i njezin rad?	26
U posjetu šibenskom o. bisulku i župnicima	28
Vicepostulator kod nadbiskupa i kard. Franje Kuharica	28
Prvi četvrtci u mjesecu – Dani oca Antića	29
Kod primarijusa dr. E. Martona	29
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	30

Osnivač i izdavač: Franjevački samostan, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB. Ureduje i odgovara: o. Vladimir Ante Tadić. Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906. Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. Godišnja pretplata: 800 HRD. Pojedinačni broj: 200 HRD. Za inozemstvo: 3 DEM ili 1,50 USD. Poštarska plaćena u gotovom. Izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. Tisk: KRATIS, Zagreb.

UREDNIKOVA RIJEČ

PO PRIMJERU ANTIĆEVE UZVIŠENOSTI

I ovaj broj glasila DOA koji ćete imati u svojim rukama za početak šk. godine 1992/93. – a skupljan je za vas u vrijeme vrućih ljetnih mjeseci, političkih kampanja, izbora, ratnih pustošenja po Hrvatskoj kao i cijeloj Bosni i Hercegovini gdje su na viđelo svijeta otkriveni stotine zastrašujućih koncentracionih logora smrti, pakla, gladi i najvećih patnja za stotine tisuća Hrvata i Muslimana – donosi vam raznorodne pri-loge kako biste za sebe i svoju duhovnu korist našli nešto što će rastjerati strašne oblake ratnih zbivanja i muka.

Citatelji koji žele da im dr. Rudolf Brajčić još više rasvijetli o. Antića u uzvišenosti kršćanske i hrvatske mistike (do samoga Duhovnog grada, dvorca ili stana), a ima ih koji su to od njega i preko Vicepostulature tražili, sigurno će biti udovoljeni. O. Brajčić o tome piše na svoj svojstveni i znanstveno-teološki način.

U napisu o duhovnoj obnovi "Kako i s kime za duhovnu obnovu Hrvatske?" možda će mnogi otkriti i sebe i svoje ljudsko i vjersko dojučerašnje ili današnje lutanje – zastranjenje, a svi koji su odgovorni za duhovnu obnovu (svaki čovjek) i žele da se ona do savršenosti ostvari, mogu naći najveće pomagalo i rasvjetljenje u primjerima slugu Božjih: o. Antiću i kardinalu Alojziju Stepinцу.

Pročitate li pomnivo rubriku: Antićeva pisma (njegove citate), propovijedi, Antićevi dani u domovini, intervju, preporuke ili iz Vicepostulature, možda vam to pomogne da više upoznate i zavolite Antićev život, put i putokaz kao pravac svome sretnom životu.

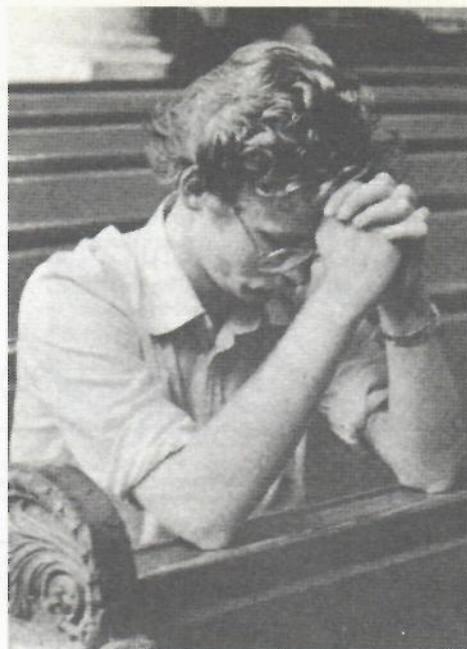
No, po primjeru Antićeve uzvišenosti ipak se upitajmo, štovani citatelji, ne bi li mogao svijet i mi u njemu biti sretniji, bolji, ljepši i uzvišeniji?

Pokušajmo se bar za jedno malo zrnce ljubavi i dobrote vjere i molitve, vinuti i okrenuti na Antićev poziv.

UREDNIK

KAKO I S KIME ZA DUHOVNU OBNOVU HRVATSKE?

Mladi koji se s vjerom znaju povući u tišinu crkve i molitve osjećaju da im je molitva najvredniji posao njihove mladosti, jer se sjaj njezin pretvara u radost i biser života. Tim putem je hodio i vodio tisuće i tisuće mlađih o. Antić i učinio ih sretnima za život i vječnost

Začuđujuće nam je planula u narodu velika misao i novost od društvenih vlasti, koje su naslijedile nepregledne i bolne duhovne rane propaloga boljevičkog režima, da je potrebna duši naše nacije velika i neminovna **duhovna obnova**, preobrazba, kako bi nam zemaljska domovina kao i svaki ljudski život u njoj postao što ljepši, bolji, humaniji – sretniji.

Svatko će se, vjerojatno, složiti da nam je pod režimom jugokomunizma bila teška prlošlost, nametnuta i izrasla kao polip na tijelu i duši cijele nacije, kao i rat kome se – nažalost – još ne vidi sigurni konac i kraj, ali koliko je istinoljubivih na vlasti kao i u cijelom narodu da ne vide u samima sebi da su asocijalna bića, puni egoizma, sebeljublja, oholosti i umišljenoštiju života, totalnoga i vlastitoga besmisla za ljubav, brak, obitelj i narod, kao i bez osjećaja za humani i moralni život? Koliki u vrhovima vlasti i kultura vladaju i žive kao da ne postoje nikakve moralne i naravne obveze za svako ljudsko biće (dušu) za radost, sreću, pravičnost, mir, smisao... svake ljudske osobe i cijelog naroda? **Duhovna obnova** kao i demokracija kod istih je, može se slobodno reći, negdje u imaginarnim nestvarnostima, izmišljanjima, maštama – u nedostupnim i nepostojećim oblacima, pa i ne znaju, i nikada spoznali nisu pravi pojam

i sadržaj **duhovne obnove**. Njihova "duhovna obnova" stoji i ostaje kod njih i za njih samo u navodnicima, a to će reći u stanju neizvjesnosti, nepomičnosti i skrajne indolentnosti.

Mislići na materijalnu obnovu porušenih nam gradova i sela (Vukovara, Mostara, Dubrovnika, Sarajeva, Kijeva, Kruševa, Gospića, ...) tvornica, crkava, bolnica, škola, a ne imati u vidu **duhovnu obnovu savjesti, srca, duše i uma, vjere i morala, cjelokupnoga našeg hrvatskog etničkog bića, školstva i kulture**, bilo bi to teško praznovjerje, zabluda, najveća ludost i pogreb cijeloj naciji po ostacima još neraspadnutoga i nerascrvočenog totalitarizma, ateizma, socijalizma, komunizma, hedonizma... Ne zapažati tolike posljedice razorenih, srušenih, masakriranih i iznakaženih brakova, obitelji, duša, srdaca... koje je ostavio režim s teškim posljedicama besmisla, nemoralna, sebeljublja i sekularizma, a tražiti obnovu bez ikakve obnove vjere, morala, ljudskog srca, pameti, duše i uma, obitelji i cijelog naroda, bio bi to *san ljetne noći*, neostvarena želja i težnja izgubljenog života, obitelji, braka i naroda, cijele nam hrvatske zemlje.

Ako su nam duh, duša, obitelji, ustanove i škole... ostale bez duhovnih, kršćanskih, moralnih, vjerskih i općeljudskih i

Božjih načela, o čemu svjedoče brojne polemike, govor, predavanja, tribine HTV i HR emisije koje su se čule u dvosmisljenom shvaćanju i razumijevanju, onda se s pravom traži *duhovna obnova*, koja je za sve vrednote Božjega i ljudskoga duha, a nauk joj se, kao i sredstva, nalaze na stranicama Biblije – Evanđelja.

Mi kršćani i naša vjera u Krista Boga-Čovjeka imamo motive za potpunu **duhovnu obnovu** (tj. obraćenje k vječnim vrednotama života i cilja), kao i opće materijalnu, i s dušom i predanjem je prihvaćamo kao svoj poziv i naše poslanje i sadašnjem vremenu za dobro i sreću svakog čovjeka, braka i cijelog nam hrvatskog naroda koji je izdržao najteže muke trovanja ljudske savjesti u nedavnoj prošlosti, čije su posljedice sva ova ratna stradanja i nevolje cijele nam Hrvatske.

Ako se Crkva doista trudi da za duhovnu obnovu stavi uzorne likove i službenike Božje u osobama najvećih duhovnih velikana našega stoljeća u osobama blagopokojnog kardinala **Alojzija Stepinca** i sluge Božjega o. **Ante Antića**, koji su kao najjača svjetlila razgonili najteži mrak dojučerašnje nam povijesti, onda bi nam obojica trebala biti putokazi, primjeri do potpune obnove, sreće, prave slobode i blagostanja.

Vladimir Tadić

Meci iz rafalnog oružja u nemilosrdnom i agresorskom ratu protiv Hrvatske i Herceg-Bosne najčešće su završavali i na križu, simbolu najveće ljubavi i dobrote za spas i sreću svakom ljudskom životu; jeka i zviždaci rafala na križ Gospodinov refleksi su najcrnje sotonske i paklene mržnje i tame što odjekuje bezumljem rata, grijeha i zloče protiv Boga i čovjeka

RANJENICIMA – BRANITELJIMA HRVATSKE

Na "Rebru", 17. studenoga '91.

Oči im ostaše vječno sjajne i svijetle
Za beskraj slobode Božje Hrvatske;
A cjelov iz rana, boli i patnja
Sazrije u suze besmrtnе čežnje i sreće,
Ponosa i časti —
Žiča, srca i uma roda hrvatskoga.

Duše im se žare i vedre,
Sijevaju molitvama žara i života,
Na spomen crnih tutnjava granata;
Tek muke, patnje i smrti
Naroda Božjega
Postaju najsnažnije pjesme i pobjede
Od zgrušene hrvatske krvi i Zemlje!

U oblacima najmučnijih strahota
Krunice oko vrata — misli su i želje,
Žarišta vječne svetosti slobode,
Do najsjajnijeg svetuća;
Jer žrtve svete i nevine
Zlato su vječno vjernih Hrvata.

I ozdravit će odreda svi —
U najsjajnijim čežnjama sunca i neba —
Kad svima ozdravi vjera i ljubav
Sad pomoljene im Zvijezde istinske
Slobode i svete Hrvatske.

VAT

Dr. Rudolf Brajčić DI

DA LI JE O. FRA ANTE ANTIĆ BIO MISTIK?

I doista, na slici njih trojica (dr. Rudolf Brajčić, mons. Josip Frkin i dr. o. Jure Šimunović) koncelebranti su kod sv. euharistije kad je odjekivala snaga i svjetlo Antićeve mistike

(Nastavak)

2. Iz načina kako vodi duše proizlazi da je fra Ante zarana bio obdaren mističnim životom

Od duhovnog vođe u mistični život traži se da zna voditi ne samo na putu stjecanja kreposti nego i na putu u sam mistični život, kaže Augustin Poulain. Od njega se traži da bude razborit, pobožan, poučen u teologiji, osobito duhovnoj. Nije nužno, premda je poželjno, da i sâm posjeduje mistična iskustva. Pritom se pretpostavlja da se vođenici već kreću po terenu mističkih iskustva, pa im je za to kretanje potreban kvalificiran duhovni vođa, iako se taj vođa ne nalazi u duhovnim predjelima u koja su oni po milosti Božjoj doprli. Da li je o. fra Ante tijekom života imao takvih penitenata koji su za svoja mistična iskustva tražili od njega svjetla i orientacije, to bi trebalo ispitati. No, iz pozitivnoga ishoda toga istraživanja ne bismo mogli zaključiti da je o. fra Ante imao mistična iskustva tijekom prijašnjih godina svoga života dok je vodio penitente, a ne samo dvije godine prije svoje smrti. Stoga bismo mi ovdje htjeli pokazati kako o. fra Ante vodi u mistični život one koji su od tog života i njegovih doživljaja još daleko, pa se iz toga dade zaključiti kako on sam mora da te doživljaje proživljava i da duboko u sebi osjeća milinu sjedinjenja s Bogom. Onim što je duboko proživljavao, htio je usrećiti druge pomažući im da preskoče prag za kojim počinje i izvanredno darivanje Stvoritelja svome stvoru.

Fra Ante je vodio mnoge duše. Trebalo bi ispitati cijelokupni materijal o tome. Mi se ograničujemo na pisma koja je kroz 34 godine pisao fra Nikoli Gabriću (1931-1965), a u njima ga je sustavno uvodio u unutarnji život ljubavi. Zahvaćaju, dakle, u period od 42. do 73. godine fra Antina života. U to vrijeme o. fra Ante vrši službu magistra klerika u Makarskoj i u Zagrebu, a po svršetku te službe ostaje u Zagrebu kao traženi isповjednik mnogih duša. Pisma su pisana kao odgovor na izloženo stanje u fra Nikolinoj duši ili prigodom fra Nikolina imendana, glavnih godišnjih blagdana ili specijalnih liturgijskih vremena kao što su advenat i korizma. U svemu ih je 112. Sva su otisnuta vremenskim redoslijedom u prvom svesku *Pisma svećeniku*, koji je objelodanila Vicepostulatura u Zagrebu 1985.

Na temelju tih pisama vidjet ćemo kako je za o. fra Antu vodstvo duše zapravo 1. pokazivanje puta koji vodi k sjedinjenju s Bogom, 2. preko odcjepljenja od svih stvari, 3. kroz iskustva Božje ljubavi, što sve pokazuje da je o. fra Ante u sebi nosio mistični život.

1. *Što se tiče puta.* Isus je jednom rekao: "Izišao sam od Oca i došao sam na svijet. Sada ostavljam svijet i idem k Ocu" (Iv 16, 27-28). "Ići k Ocu" znači "ići u zagrljaj Očev", u onu viziju Oca po kojoj se Sin najuže sjedinjuje s Ocem u Duhu Svetome. Otud se biblijskom svjetlu život kršćanske savršenosti, a posebno kretanje prema mističnim prostorima, shvaća *putem* koji treba prevaliti da se dođe do sjedinjenja s Bogom. O. fra Ante često doziva u pamet taj put fra Nikoli: "Ti si već na putu Gospodnjem, ima više vremena." Bez sumnje ne na asketskom putu, na kojem se fra Nikola već odavno nalazi, nego na jednom drugom putu, na kojem se fra Nikola "ima više vremena" nalazi. Koji je to put? O. fra Ante će ga poslije opisati. Bodri ga na tom putu: "Ništa ne promjenjuje zaslugu ili vrijednost Tvoga čina, ako Ti osjećaš ili ne osjećaš. Glavno je da Ti vjerno slijediš svoj put." Poručuje mu da ga na tom putu "ravna i vodi Duh Božji", a ne asketska pravila, jer je to put "traženja Boga i sjedinjenja s njim". Na tom putu treba da u duši uvijek vlada "mir, pouzdanje, ljubav sveta i sjedinjenje s Bož. Zaručnikom." Sve su to riječi arsenala mističkih pisaca. Taj put fra Nikolu vodi u preobrazbu njegove naravi, čudi i osjećajnosti bez čega nema mističnog sjedinjenja: "Pravilo i ravnalo, piše mu, Tvoga života, rada, mišljenja, htijenja i čuvstvovanja neka bude sveta ljubav... U Tebi vlada i živi Isus sa svojim Duhom. On u Tebi širi svoje krepstvo, ravna Tvoje korake, vodi i upravlja Tvoje misli, riječi i djela. Dakle, njegov Duh, njegova ljubav, njegove krepstvo treba da usavrše, podignu, oplemene, preobraze Tvoju narav, čud i osjećajnost." Pri koncu mu brani da mijenja svoj put: "Molim Te, nastoj da budeš sav po srcu Božjem... Ne dopuštam, niti Ti dozvoljavam da se pustiš i promjenjivaš svoj duh. put. Uvijek naprijed u ljubavi, u čišćenju duše, u krepstima, u jedinstvu s dragim Bogom." O. fra Ante, eto, potiče svog duhovnog sina na uvijek dalje na putu sjedinjenja s Bogom. On tom putu ne stavlja nikakvih granica. Jedina bi granica mogla biti ljubav, a ona je uvijek nova, iznova lijepa, preširoka, kakva se javlja u mističnim dušama. O. fra Ante za nju zna. Zato želi i svoje duhovno dijete u nju uvesti. Ako dakle, hodanje putem Gospodnjim, kojim o. fra Ante vodi svog duhovnog sina, nosi mistični naboј, a sigurno ga nosi, to treba pripisati naponu mistične ljubavi u fra Antinoj duši koja želi i druge u nju uvesti.

2. *Što se tiče odcjepljenja od svih stvari.* Onome koji želi postići mistično sjedinjenje s Bogom treba, kako kaže jedan autor, uraniti rano u zoru, oselati svoga magarčića, ništa sobom ne ponijeti na put, ostaviti i samoga sebe, svoj uobičajeni ja, i krenuti na put. Treba proživjeti "noć", prevaliti dionicu puta koja se zove „via purgativa”, napustiti sve zemaljsko i sebe samoga da bi se s Bogom moglo stupiti u posebne veze. Dakako da to o. fra Ante zna kao svaki dobar duhovnik, ali kada o tome fra Nikoli piše, ne može se izbjegći dojam da on to iskustveno zna. Hrvatski termin koji pritom upotrebljava malo je neobičan. Da označi potrebu potpunog lišavanja od svega, on upotrebljava riječ „otcjepiti se od stvari”. Nije mi poznato da koji drugi autor kao o. fra Ante upotrebljava taj termin. Redovito za tu stvar upotrebljavaju riječi „lišiti se svega”, „odreći se svih stvari”, „napustiti ovozemaljska bića”, „postati slobodan od navezanosti na svijet”, „prekinuti veze s osjetnim užicama” i slično. Znamo, kad čovjek stvara svoju riječ da bi nešto izrazio na svoj način, da je to u nabujalom iskustvu, u kojem neka stvar obično doživljavana najednom sine u nekom drugom svjetlu. Termin „otcjepljenja” označuje raskid vrlo intimnog jedinstva s nekim ili s nečim. O. fra Ante je doživio raskid prisnoće s ovozemaljskim i s ovozemaljskim svojim ja i tako stvorio u sebi preduvjet za priliv čiste Božje ljubavi do mističnog stupnja pa hoće taj isti uvjet stvoriti i u svom duhovnom sinu. Još nas više utvrđuje u tom činjenica da on rjeđe upotrebljava sinonim za „otcjepljenje”, a „otcjepljenje” dolazi svaki čas u 112 pisama. Važno je fra Anti da se odcjepljenje zbude, ono originalno, nepatvoreno mistično odcjepljenje, zato ga uvijek jednakost izrazuje i time povećava osjećaj njegove apsolutne potrebe za život, u koji fra Nikolu kani uvesti. „Čuvaj sabranost i nutarnju otcjepljenost od svega stvorenja”, stalna je poruka fra Nikoli. Ako za pojам odcjepljenja upotrijebi koju drugu riječ, to će biti na istoj liniji doživljaja odcjepljenosti, npr. pita fra Nikolu: „Zašto ne prekineš sve lance, koji te vežu i sapinju?” „Milost traži, piše mu, dušu samu, otcjepljenju od svega, slobodnu da je napuni, oduhovi i uredi za Bož. Zaručnika. To je prvo slovo abecede mističnoga puta koje je fra Ante dobro naučio iz iskustva i u tom odgaja svog duhovnog sina. Zato neumorno ponavlja: „Od svega otcjepljen, a od sebe prvo i najviše!”

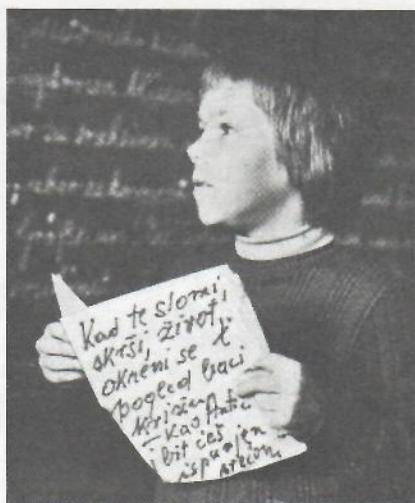
3. Što se tiče iskustva Božje ljubavi. Svaki se mistik tuži da ne može opisati riječima ono što se zbiva u njegovoj duši. Sv. Terezija Avilska neumorno uvjerava o tome svoje sestre. U raznim varijantama uvijek ističe da je nesposobna opisati stanje svoje duše u časovima kada je Žaručnik pohodi: „Niti znam riječima izreći, jer su zemaljske stvari prenische za ovu svrhu.“ Stoga, kada mistici pišu knjige o svojim doživljajima, živo osjećaju da doživljavaju nešto nama nepristupačno, premda upotrebljavaju riječi nama dobro pristupačne.

O. fra Ante nije opisivao svoje mistične doživljaje, ali je o njima u pismima govorio tako da se ne može izbjegći dojmu kako ih je i sam proživljavao. Pritom nam se čini da čitamo mistika poput sv. Terezije Avilske, koja upućuje svoje sestre u tajne mističnog života. Vodeći fra Nikolu u mistični život i prateći ga na tom putu, piše mu ovako: „Blagoslivljam ga i hvalim da Ti je dao pripravnost i spremnost volje da uvijek slijediš Njegovu volju. On je zapalio ono što duša sve više osjeća, dao veće spoznaje o njoj i svojoj ljubavi. Sada joj se čini, da ne može a da ne sluša i ne ide za Njim. On je dignuo iz duše poteškoću da se duša bilo na koga oslanja ili računa. Nu, da ju svak ostavi, ona bi bila mirna i zadovoljna, kad tako Bog hoće i veselo bi to snosila. Ništa je više ne veseli nego samo ljubav i trpljenje za Isusa. Ona ima samo jednu želju: U svemu zadovoljiti svoju ljubav. Još ne ide glatko, premda bolje nego prije, odricanje samog sebe i svoje volje.“ Ne, ovo nije citat iz sv. Terezije Avilske, ovo je citat iz pisma o. fra Ante. A ima takvih još. „On Ti daje da okusiš, piše u jednom drugom pismu, kako je sladak Gospodin i kako je sveto, upravo uzvišeno samo njemu služiti, uza nj prijanjati, jedno s njime biti. To će on opet dignuti, uskratiti ugledati, i uvest će Te u veću nutarnju osamljenost, gdje ćeš dublje i jače zaviriti, ugledati, spoznati svoju veliku grešnost, silnu sklonost na zlo, nemoć po sebi na ijedno dobro, nestalnost u dobru i posvemašnju duhovnu bijedu. Vidjet ćeš kako strasti poput divljih i neukroćenih lavova i tigara reže u Tebi i da ih netko drugi – ne Ti ne kroti i drži, oni bi zapovijedali, ili bi vazda podizali bunu, rat, smetnju u Tebi. To će Te učiniti poniznim, čistim i od Tebe otcjepljenim. To će za Te biti veliko dobročinstvo Božje.“ Kako o. fra Ante može iznositi tu mističnu filogenezu ako sam nije kroz nju prošao? Njegov duboki osjećaj grešnosti i poniznosti je neprotumačiv ako ga ne shvatimo da je nastao mističnim putem, koji je o. fra Ante upravo opisao.

Poslušajmo dalje kako iznijansirano opisuje prve korake u tom nesvagdanjem duhovnom životu: „S pomoću Božjom borba u Tebi poprima potpunije i svestranije dimenzije. nije više kao prije. Hvala Bož. Srcu i neb. Majci. Ti sada želiš prvi sve dati, sve žrtvovati, svega se odreći, svemu umrijeti da Gospodin u Tebi kraljuje i vlada. Ti želiš i čezneš za onim svetim časom kad će Isus sve u Tebi biti sve. Kad će On u Tebi samo živjeti, a ne Ti više. Ti si postao kao čovjek koji živi u tuđem kraju i njega ne zanima što je oko njega, njegove misli lete gdje mu je srce. Ti nisi više svoj i ovo je plus u Tvojem napretku“, to jest na putu u mistični život.

Drugom zgodom o. fra Ante gleda što se neobična zbiva u fra Nikolinoj duši, ali to je gledanje iz istog sustava. Ono što je sam doživljavao, s radošću konstatira da se pomalo ostvaruje i u duši njegova duhovnog sina. „Najprije mu zahvali iz svega srca i sve duše, potiče fra Nikolu, za ono što On u svojoj dobroti radi u Tvojoj duši. Vazda ćemo pjevati Njegovu ljubav i milosrđe (ovdje je izričito ubrojio i samoga sebe, m.o.). On je u Tvojoj duši i ti ga u sebi osjećaš. On Tebe privlači i neprestano vuče. Uvijek Ti se daje i naplaćuje svaku žrtvu većom ljubavi... Njegova se sv. ljubav u Tebi sve više uspaljuje i dize... Kad si neki dan bio vani, osjetio si jaki val Bož. Ljubavi u duši i srcu i živo si osjećao svoju niskost i bijedu, a s druge strane neposrednu nazočnost i svetost Božju. Tako si bio napunjen sv. poniznošću i Gospodin Ti je u taj čas nešto posebno pokazao kao nikad dosad... Kad si drugi put molio pred Isusom u kapeli, opet se je ponovio drugi prizor. Sada je sve to bilo u Presv. Srcu, i Ti si ostao sav poništen i smeten, ali jako podignut u duhu i ljubavi. Nisi znao na prvi mah što je to, ali duhovni pogled, istinski osjećaj Božje blizine, dar ljubavi, mir i poniznost, govorili su Ti da je to Isus, koji radi i koji daje to za Tvoje dobro i veći napredak. Ne, duhovnom iskustvu o. fra Ante ne izmiču mistični časovi njegova duhovnog sina. On ih iz daljine uočava i savršeno opisuje. Da ništa ne zna iz vlastitog iskustva o „osjećanju Boga u duši“, „o privlačenju duše sa strane Božje“, „o istinskom osjećaju Božje blizine“, ne bi

Kod velikih mistika sv. Crkve zapažaju se strogi i herojski asketski podvizi kod kojih se ostvarivalo njihovo potpuno predanje i posvećenje Kristu i spasu duša. Sami su djelovali svim silama vjere, ljubavi i duše sa nadahnucima Duha Svetoga da im se sav tjelesni život zamijeni s duhovnim, tj. s potpunim sjedinjenjem s Kristom, a to znači da više nisu živjeli sebi, nego njihov život bijaše Krist. O. Antić će postići vrhunce mistike "sedmog dvorca" početkom 1956. kad će za sebe zapisati ove riječi: "Sad je, dakle, ovaj leptirić (život tjelesni) već umro s prevelikom radošću, jer je našao mir i u njemu živi Krist", a to znači da više nije u biću osjećao ovozemaljsko; sve mu je bio Krist.

znao tim riječima govoriti i pisati. A taj je jezik s područja mistike u najužem smislu.

Evo još toga mističnog dijagnostičara da svojom dijagnozom i sebe otkrije. "Eto si ranjen Bož. Ijubavlju, piše fra Nikoli. U sebi nosiš, osjećaš i žrtvuješ se. Ja mu iz svega srca zahvalujem i blagoslivljam uvijek! Neka u Svojoj dobroti i milosrđu dovrši što je u svojoj ljubavi započeo!... S pomoću Božjom nosiš u sebi sveti oganj ljubavi. Nitko to ne zna, niti opaža, ali Ti ga u sebi osjećaš i proživljuješ. Čuvaj ga i moli Bož. Srce da se nikada ne umanji ili – Bože ne daj – utrne, mislim na onu milost koju si primio i koja je u sebi vrlo dragocjena." O. fra Ante vjerno opisuje svaki mistični elemenat koji se pojavi u fra Nikolinoj duši: "Prošlu nedjelju živi osjećaj prisutnosti Isusove vladao je više vremena s Tobom. Neki dan si bio jako povučen u se: sv. Ijubav Te je osvajala i prožimala." Pa opet drugom zgodom piše: "Imao si jednu posebnu milost, a te je, da si se lakše uzdizao nad sve oko sebe i mirno, pouzdano predavao si se Ijubavi i duboke poniznosti, i tada si bio rasvjetljen o svojoj duši i o Ijubavi Isusovoj. Većinom Te sada prati neko stanje u kojem vlada mir, sjedinjenje sa sv. voljom Božjom, ocijepljenost i spremnost na žrtvu i predanje." Što reći o ovim riječima? Premalo je reći da njima fra Ante uvodi svog duhovnog sina u mistični život. Radije bih rekao da mistik pomalo rađa novog mistika.

Nadalje, o. fra Ante je veseo kad nađe da se je u fra Nikoli počelo pojavljivati srce mistike, a to je Božja prisutnost. „Taj mir, piše mu, koji Ti dušu ispunja, Njegov je dar i znak njegove nazočnosti. Ono pouzdanje i predanje (mistično, m.o.) koje osjećaš od Njega dolazi.“ Kojim načinom o. fra Ante pogoda mistične darove u fra Nikolinoj duši, ne znam, ali u svakom slučaju ne čini to bez mistične koegzistencije s njegovom dušom: „Neki dan si imao posebni pohod milosti, koji se sastojao u tome da si mirno i dragovoljno i spremno sve primio i sve predao opet Gospodinu i osjetio si veliku čistotu duše i srca, duboki mir i nutarnje ujedinjenje takvo s dragim Bogom, kao nikada dosad. To je trajalo odveć malo, ali plodovi i sada traju.“

Konačno se je pojavio vedri dan mistične Ijubavi u fra Nikoli. O. fra Ante ga ovako opisuje: „Duša Ti žeda za Bogom i njegovom sv. Ijubavlju. Vas posao i radnje za te ne znaće ništa prema službi i dužnosti Ijubavi. Gospodin je izlio u dušu malu kišu svoje Ijubavi i ona je dušu promjenila i preobrazila. Nju samo zanima, interesira, osvaja On i njegova Ijubav. Ona je u tom sretna i mirna i blažena. Nikome ne zavidi, niti drugo želi. Ona bi htjela umrijeti sve više i više sebi, da samo živi i pripada samo njemu. Ona je u tom sretna i mirna i blažena. Nikome ne zavidi, niti drugo želi. Ona vidi da se on za nju brine i ponizuje je tolika dobrota i ljubav Božja. Htjela bi sve vratiti Gospodinu, a

osjeća se tako siromašnom i malenom i bijednom. Njezino je jedino blago On, i ona samo njega želi posjedovati. Češće puta On sam zapali u duši plamen, koji gori i diže se u duši i sve zahvaća i obuzima. On se mijenja, sad je veći, jači, silniji, sad opet tiho gori i žari i svijetli. Koji put silom provali i jako bukti i hoće sve u se obratiti. Duša vidi da od sebe i po sebi tu ništa ne može. Tada ona ne smije staviti zapreke."

Mislim da iz svega, a osobito iz ovoga posljednjeg citata, možemo zaključiti: Iako nemamo opisa mitičnog proživljavanja o. fra Ante, ipak nam se taj opis dobro sačuvao u njegovim pismima prigodom pismenog vođenja duša na temelju vlastitog iskustva. K tome, ovo što smo donijeli iz pisama fra Nikoli nije sve što otkriva mističnu dušu o. fra Ante. Još bi se moglo iz tih pisama zaključiti o fra Antinu mističnom životu na temelju onoga što i kako u tim pismima govori o Božjoj ljubavi, o djelovanju Duha Svetoga u duši, o Kristu Zaručniku duše, o Presv. Trojstvu i drugim stvarima, ali mi smo se ograničili samo na gornje. Prisjetimo se da uz pisma fra Nikoli postoje još mnogobrojna pisma raznim drugim dušama, a koja nose također pečat njegova mističnog sjedinjenja s Bogom.

(nastavak u idućem broju)

DRUGA PJESMA OCU ANTIĆU

*Strpljivi i blagi, ponizni oče,
bio si vjesnik ranjenih duša,
njihove boli nosio si i kušā
po primjeru vječnog Učitelja.*

*Utješeni mnogi pošli su od tebe,
ispovijed njihova im bijaše predivna
ko milost otkupljenja srca ispunila
preko skromnog tvoga srca i uma.*

*Vidovitost tvoja sve je uješila,
snage si svakome dao za napore nove.
Siromasi i slabi svi su ti zahvalni
što si se za njih brinuo smjerno.*

*Duhovna pisma poučna si pisao
svim srcem, dušom i riječju blagom,
potpuno predan u Božje si ruke
sada nam živiš sveti oče Ante!*

Vjerni štovatelj dobrog Oca Antića iz Sumarina

ZA NEBESKI STAN

"Ne budite nikada malodušni. 'U kući Oca moga ima mnogo stanova', kaže Gospodin. I za Vas ima posebni stan. Ustrajte u ljubavi, u vjeri, u strpljivoj i poniznoj podložnosti svetoj volji Božjoj. Gospodin ima svoje putove, namjere s Vama. Ponizite se, predajte mu se i ljubite ga svim srcem, svom dušom, svom snagom i jakošću svojom. Ne možete se jednako uvijek osjećati niti stvari doživljavati. Dolina suza, mjesto progonstva i borbe je ovaj svijet. Tijelo što se raspada opterećuje dušu. Razne promjene što ih proživljavate jesu djelomično naravne, a djelomično duhovne naravi i Božji pohodi i kušnje."

PISMO 1/24

Fra Ante Antić.

o. fra VLADIMIR TADIĆ
Propovijed "Antićeva '92"
(ponedjeljak, 2. III. 1992.)

O. vicepostulator s vjerom i riječima je nastojao ući u čiste ideale koji su Slugu Božjeg vodili do vrhunca svetosti

Duhovna braća i sestre u Kristu!

Jučer smo za svečanom svetom misom u 10 sati, koju je predvodio uz nadahnutu i zanosnu propovijed naš zagrebački pomoćni biskup mons. Juraj Jezerinac, započeli trodnevnicu za spomenjan sluge Božjega oca Ante Antića, koji nam postaje sve poznatiji, sve prisutniji i sve moćniji, ne samo u našem Zagrebu, u našoj hrvatskoj domovini nego i po svijetu.

Ljudi koji su u svijetu živjeli puninu svetosti života, koji su ovdje na zemlju, u grešnom svijetu hodali na vrhuncima svetosti, kao sluga Božji o. Ante Antić, ostaju nam uvijek po dobroti, ljubavi, krepotima i svetosti života prisutni na zemlji. Oni ne mogu iščeznuti iz sjećanja i štovanja ljudi. Oni postaju među ljudima putokazi pravom ljudskom i kršćanskom životu; poslije smrti predvode nas Bogu i pred Bogom ostaju naši zagovornici i pomoćnici u našim potrebama.

Lijepo se u jučerašnjoj propovijedi izrazio naš otac biskup kad je rekao: "Sluga Božji otac Ante Antić nije za nas samo onaj koga trebamo štovati, nego je on nama zagovornik pred Božjim licem." Tim je o. biskup kazao sve što je Sluga

Božji u našoj Crkvi, u Domovini i svijetu. Ovo što ga Crkva želi proglašiti i proslaviti blaženim i svetim na oltarima zemlje, jer je on među nama ovdje doista živio sveto, krepreno, evandeoski i savršeno, to je zato što je djelovao svetim životom pokazujući nam put kako i mi trebamo naslijedujući njega, u ljubavi prema Bogu i u ljubavi prema čovjeku, težiti za životom evandeoskog savršenstva. "Bu-dite savršeni – kazao je Isus – kako je savršen Otac vaš koji je na nebesima"; to je put koji se nikada ne smije zaboraviti. Taj put je jedini koji ima biti proslavljen na zemlji i u nebu: u nama, u našim djelima, riječima i molitvama. Jest, to je Isusova želja i svima poziv.

Od svetaca nam dolazi svako dobro na zemlji. Dolazi dobro dok su oni skupa s nama na zemlji i od njih nam je dobro kad sa smrću ostave ovu zemlju, a dušom prijeđu u nebesko kraljevstvo – u slavu Božju. Iz neba nam dolazi svako dobro po njihovu zagovoru, ako ih molimo, ako tražimo njihovu pomoć i njihov zagovor. Proslava njihova u nebu traži da budu oni proslavljeni i na zemlji gdje su živjeli, bili primjer svetosti života i gdje ostaju ljudima najbolji prijatelji po svojim zagovorima u Božjem kraljevstvu.

Bog ne želi da ljudi zaborave one koji su cijelim životom, djelom i radom bili u svemu Božji, pripadali savršeno Bogu i cijeli život žrtvovali za slavu Božju i za dobro svakog čovjeka. To se ne smije zaboraviti u svijetu, jer nema veće veličine od te veličine, nema veće službe od te službe. I ljubavi za svijet od te ljubavi. Biti sav svet i sav Božji, to je jedina veličina koja je vječna. Jer je to cijelom dušom želio ostvariti i ostvario je u najvećoj mjeri sluga Božji otac Ante Antić, mi ga ne zaboravljamo. On nas još uvijek uči da budemo uvijek i potpuno Božji u životu dobrote i ljubavi pred ljudima.

Čuli smo sada u svetom evanđelju Kristove riječi upućene bogatom mladiću: "Jedno ti samo nedostaje. Ako hoćeš biti savršen" (Mt 19,21): "Hajde, ostavi sve što imaš, podaj siromasima i imat ćeš blago na nebu! Pa dodi, uzmi svoj križ i slijedi me" (Mk 10,21).

Drugim riječima to znači: nemoj zapeti za zemaljsko i prolazno. Traži ono što je vječno, na nebesima. To su evanđeoski savjeti koje je Isus dao za one koji žele živjeti stalež savršenstva i pripadati potpuno Bogu.

Naš dobri otac Ante Antić upravo je ostvario taj život evanđeoskog savršenstva. Nije želio zapeti nizašto na ovoj zemlji. Samo mu je ideal bio Isus; Bog u srcu, u duši, u životu. Ostvario je poziv savršenosti, savršene ljubavi prema Bogu i braći ljudima. Otklonio je sve što nije Božje i što nije vječno i znao je reći: "**Što nije vječno, ništa je.**" Postigao je puninu života na zemlji, ispunio ga vječnim: u Bogu, s Bogom, za Boga i bližnjega. Može li se to u svijetu zaboraviti i ne biti neproslavljeni i na zemlji? To ne može ne doći na oltare zemlje, Crkve i da nam ne bude uzor i primjer prema najvećim vrednotama života.

Ono što je vječno, mora biti proslavljen i na zemlji i na nebu. Zato Crkva radi da otac Antić dođe što prije do dana proglašenja i blaženim i svetim na svijetu. Sveci, kao uzori i primjeri i zagovornici, trebaju nam i na nebu i na zemlji.

Samо kratke digresije. Prekjučer jedna štovateljica Sluge Božjeg posjetila nas u Vicepostulaturi da nam ispriča

doživljaj za koji smatra da je u svezi s dobrim ocem Antićem. Između ostalog spominje kako joj se dogodilo da je zaboravila ime i prezime jedne osobe kojoj je željela poklonom iskazati čast, priznanje i ljubav. I dok je o tome mislila, a nije se mogla sjetiti imena te osobe, odjednom u svojoj sobi čuje potpuno jasno i glasno **naravni ljudski glas:** "**A zašto sam ja tu?**" Nikoga u sobi nije bilo, ni glazbe, iako je ona poznati glazbeni umjetnik, ni šuma radija, ni televizije. Samo glas s upitnikom: **Zašto sam ja tu?**" Okrenula se u smjeru odakle je došao glas i ugledala sliku oca Antića koja se nalazila na vrlo izloženom mjestu u sobi. Na toj slici našla je upisano ime i prezime te osobe koje se nije mogla sjetiti.

No, ostavimo taj ugodni doživljaj. Cijenjena je gospođa ostala neopisivo zahvalna za taj glas koji joj je dolazio – rekao bih – kao od slike oca Antića, kome ona ostaje zahvalna. Ali, duhovna braća i sestre u Kristu, čujemo li mi uopće u današnjem svijetu, u životu, u našim poslovima, u ovim ratnim vremenima glas: Zašto su sveci živjeli na zemlji? Zašto je otac Antić živio svetim životom ovdje među nama? Suvremeni svijet, pa i mi kršćani, više ne čujemo taj glas – to pitanje. Izgubio je svijet pojam svetosti, duh savršenosti, put kreposti, pa se i ne pitamo kako možemo izići na put mira, sreće i slobode djece Božje u ovom životu i svijetu.

Ovog tjedna izlazi nova knjiga "*O fra Ante Antić u uspomenama iz Makarskog primorja*", gdje ćemo naći i čuti glasove o njegovoj svetosti, o putu kojim je on hodio pred ljudima i bio svjetlo mnogim dušama k Bogu i sreći života. To svjetlo, taj put i Antićev glas treba i nama danas, a to je odgovor i na glas i pitanje: Zašto je on tu, zašto smo mi ovdje večeras? Otac Antić u toj novoj knjižici piše kršćanskoj majci, časnoj sestri, laiku, sveučilištarcu, svećeniku, studentu, kleriku... Knjižica će nam kazati: Tko je bio dobri Antić s nama na zemlji i zašto je živio savršenim kreposnim, svetim i evanđeoskim životom. On nam treba da ga naslijedujemo i da mu svakoga dana čujemo glas koji vodi do spoznaje, sreće

i radosti života. Zašto mu je grob ovdje u našoj crkvi? Zašto taj grob nije ostao na Mirogoju?

Drugi slučaj: Majka teško bolesna. S Crkvom nikakve veze kroz 30 godina. Lječničku pomoć u Zagrebu i širom Europe traži bez ikakve pomoći. Bespomoćna se vraća u Zagreb, naglo potpuno obolijeva. Upada u komu. U komoznom stanju ona čuje glas: "Moli se, moli se, kćerce, Antiću!" Nikada ta majka, Zagrepčanka, ni čula nije za oca Antića, ali po molitvi njemu ozdravlja, izlazi iz kome i postaje sretna majka svoje djece. Zašto je Antić ovdje u Zagrebu bio, živio? Zar da nas samo tjelesno izljeчи, što možete čitati u Glasilu kod slučaja ozdravljenja dječaka Domagoja? Iznad njihova zagonvora i da nam budu pomoćnici u našim nevoljama sveci nam doista govore kako trebamo i mi hodati putem njihovih krepstii, kako ih naslijedovati da i mi postanemo što sličniji Isusu Kristu, da budemo poput njih djeca Božja, tj. da ne živimo u komoznom stanju nevjere, neznanja, nemoralia – kao da Boga nema. I što su sveci u ovome svijetu? Oni su najlepša i najsajnija svjetila, sunca i zvijezde u svijetu. Ono što je najsajnije i najljepše svakom ljudskom srcu, narodu, čovječanstvu – to su sveci očitovali na zemlji. Svojim svetačkim životom oni su ne samo naši liječnici i pomoćnici u nevoljama, nego su najprije svjetlo da ne živimo ljudsku tamu, zloču i pakost. Svjetlo koje su posjedovali primili su po svetosti i molitvi, ljubavi i žrtvi života od Boga koji je izvor svjetla. I tim Božjim svjetлом oni su nam najprije putokazi, zvijezde koje sjaje vječnim vrednotama. I što su noći života i svijeta tamnije, crnje i bolesnije, to su nam sveci, zvijezde, još sjajnije i ljepše.

Ne zaboravimo to! To svjetlo bijaše u ovoj crkvi, ovdje u ovom samostanu u našem Zagrebu, sluga Božji otac Ante Antić. I kada su nam do jučer noći bezboštva i boljevizma potamnjivale tolike razume i duše naše djece, naroda, kao i našega Zagreba, Antić je sjaо velikim svjetлом svoje ljubavi i vjere svoga krštenja i svoga svetog svećeničkog života, djelovanja i rada. On je mnogima pokazivao put pravom životu i bio svjetlo:

"Kad budete željeli k meni doći, molite se Duhu Svetome da ne nađete u sobi fra Antu, nego da nađete Isusa." To je bio otac Ante Antić. Ljudi su, kako su sami govorili, u ocu Anti nalazili Isusa. Kod njega su nalazili Isusovu ljubav, Isusovu dobrotu, Isusove krepstii, Isusovu svest, Isusovu sreću i Isusovu žrtvu za ljude. Koliki su izlazeći preko praga njegove sobice izgavarali riječi utjehe i ljubavi: "**Fra Ante – Isus. Fra Ante – svetac. Božji svetac!**" To su govorili oni koji su znali zašto su sveci na zemlji. Zašto je otac Antić tu živio? Zašto se mi ovih večeri okupljamo oko njegova groba 27 godina poslije njegova smrti. On je još tu i ostat će da nam bude putokaz i zagovor u životu.

A znate li zašto mu je naziv dobri otac Antić? Jer je želio i nastojao sav biti dobar i živio je dobrotu Božju. Isus je u evandelju rekao onom mladiću: "**Jedini je Bog dobar**" (Mk 10,19), a dobri otac Antić je nastojao cijelim životom živjeti Božju dobrotu: svojim riječima, rukama, pogledom; cijelim bićem odražavati savršenu dobrotu i ljubav Božju. Zato on treba pred Crkvom dobiti priznanje i svoju proslavu. A kada će to biti? Ovisi ne o njemu, nego o nama. Kada mi postanemo svjesni da nam je potreban njegov uzor i primjer, njegov zagovor, pomoć. Mi ga zovemo dobrim jer je cijelim bićem nastojao živjeti Božju dobrotu, ljubav i evandeosko savršenstvo života po sestim redovničkim zavjetima u potpunom predanju Bogu i braći ljudima. Lav Nikolajević Tolstoj reče ovo: **Zavjeti su blaženstva duša.**" Kažite sami imamo li mi blaženstvo svojih duša ili smo još nesretni stvorovi zemlje? Bez što savršenijeg života s Bogom – uči nas Antić – ostat ćemo nesretni na zemlji. Amen.

O. fra JOZO ZRNČIĆ

Propovijed "Antićeva '92"
(utorak, 3. III. 1992.)

O fra Josip Zrnčić (na koncu trodnevnice), kao župnik svetišta Majke Božje Lurdske gdje se čuvaju smrtni tjelesni ostaci o. Antića, želio je svojim riječima i lijepim glasom pokloniti srcima Antićevih štovatelja sjajnu dobrotu i ljubav Sluge Božjeg.

Braćo i sestre!

Svi će naraštaji blaženim zvati one koji su svoj život u potpunosti stavili u službu Boga i svoga bližnjega. To se na divan način ostvarilo u Blaženoj Djevici Mariji. Na primjeru Blažene Djevice Marije vidimo to blaženstvo u svim naraštajima, a također na primjerima nebrojenih kršćanskih svetaca. Mi se evo okupljamo na obljetnicama smrti Sluge Božjeg jer se nadamo da će Gospodin Bog i slugu svoga oca Antića pribrojiti među svoje blaženike, da će i njega naraštaji zvati blaženim jer je on svoj život u potpunosti stavio u službu Boga i svoga bližnjega. Zato večeras ovdje molimo. Ova sveta misa je misa zahvalnica na tom velikom daru, ali i misa u kojoj od srca i s vjerom molimo i zahvaljujemo Bogu za veliki dar da se obraduje Crkva, ovaj naš grad, župa i naš hrvatski narod; da nam se Sluga Božji stavi na oltar Crkve, da nam svima bude svjetionik u kršćanskom životu, vjeri i ljubavi.

Braćo i sestre, kad bismo na ulici prolaznicima postavili pitanja: Što je to dobrota? Što je to mudrost? Što to znači biti velik? Dobili bismo zanimljive i različite odgovore jer naša ljudska mjerila o dobroti, o mudrosti, o veličini nisu nikada ista. Ono što se nekome čini da je dobro, drugi to proglašava glupim i nazadnim. Što se nekome čini da je veliko i mudro, drugi to isto proglašava ludim. U današnjem svetom evanđelju čuli smo kako

Isus kaže da je sveto evanđelje, Božja riječ, daleko od mudrih i umnih, da je od njih sakrivena, a da ju je Bog objavio malenima. I Isus je veseo zbog toga. On slavi svoga Oca Nebeskoga zbog te istine: "Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si to sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima." Netko će – možda – pomisliti, čak i od nas, slušajući večeras taj tekst, pa, Bože moj, to se samo u crkvi može čuti da pametni i mudri ljudi ovoga svijeta budu eto tako osuđeni. Da, ako je netko pametan, mudar i tako priznat u svijetu da njega ne treba pitati za savjet. On se mora sakriti pred Isusovom istinom jer je on svoje istine sakrio "od mudrih i umnih, a objavio je malenima."

Netko će, čitajući ove Isusove riječi, pomisliti: Pa možda se to odnosi na ove učitelje u našoj Crkvi, na suvremene teologe, na te mudre i pametne ljude, prosvijećene ljude, o kojima se zna nekada i u našoj Crkvi, a još više u svijetu reći: *Kad se ti mudri učitelji pojave, kad oni počnu govoriti onda u našoj Crkvi ide sve nizbrdo.*" Pa zato neki vjernici govore da ono što je ustvari sada Crkvi najpotrebni jest ta jednostavnost i čvrsta djetinjna vjera. Kome možemo dati pravo? Mudrima ili malenima? Evanđelje, čuli smo, daje pravo malenima. Evanđelje govori protiv "mudrih" i "umnih". No,

da bismo taj Isusov govor pravo razumjeli, postavlja nam se pitanje: Tko su zapravo ti mudri i ti umni, tko su ti pametni o kojima Isus govori u Evandelju? A tko su ti maleni? Sigurno je da se Isusove riječi ne odnose na nekakvu naobraženost kod različitih slojeva ljudi. Isus misli zapravo na jedno nutarnje stanje kod čovjeka. Isus govori o jednom vladanju gdje nisu pogodeni učeni ljudi. Isus tu gleda na umišljene ljudi. On napada najprije one o kojima i mi često znamo reći da misle, znaju, govore i čine kao da su popili znanje i pamet cijelog svijeta, pa čak i poznaju planove Božje. Dakle, nije im sakriveno ni evandelje, ni Božja riječ zato što su pametni, a sami ne žele čuti ni Boga ni čovjeka. Nažalost, ima ih i u našoj Crkvi koji stvaraju po svojoj "mudrosti" i bez Isusa svoju posebnu sliku o Bogu, o čovjeku i o sebi. Kad s njima razgovarate, imaju odgovor na svako pitanje, svaku patnju i svaki jad; imaju travu koja liječi i utjehu koja svakome pomaže. Eto, to su ti, braćo i sestre, o kojima Isus govori da je upravo takvima sakriveno ono što je Božje. Hvala Ti, Oče Nebeski, što je takvima sakriveno, i što istine svoga blaženstva objavljuješ malenima.

Malenima se objavljuje Božja riječ – evandelje Božje. Naravno, opet moramo dobro razumjeti tu Isusovu riječ. Nije govor ovdje o onima koji nisu punoljetni. Danas se svagdje govori – i među nama – o punoljetnosti onoga što vrijedi. Čovjek u djetinjnim godinama nije odgovoran. Od djeteta se ne može očekivati ono što se može očekivati od punoljetnoga. No, nije riječ o onima koji nisu punoljetni. Maleni u svetom evandelju jesu oni o kojima Isus govori da su siromašni duhom i da budu posljednji. To su oni koji su svjesni svoje ograničenosti, svojih mogućnosti i svojih slaboća. Ti maleni u našoj Crkvi, koji i među nama žive kroz cijelu povijest, jesu oni koji su svjesni da svojom snagom, znanjem i pameću ne mogu mnogo postići. Ti maleni, koji bijahu ponizni, jednostavni i otvoreni, učinili su i dozvolili da je Bog velik u njima i po njima među ljudima. Oni su od Boga postali blagoslovjeni, njima se Božja riječ, evandelje Božje objavilo; oni su u punini duše pri-

mili tu Božju riječ i tako su dozvolili da se Bog nastani u njihovoј duši i kod mnogih ljudi u svijetu. Mogu to biti i oni koji su progresivni, kao i oni koji su konzervativni; to mogu biti – kažimo današnjim rječnikom – svi oni koji su s desne ili lijeve strane. Svi maleni u Isusovim su riječima Božji ljudi. Oni koji se uvijek otvaraju i dozvoljavaju da se nastani i ostvari kraljevstvo Božje u njima; kraljevstvo Božje, slava Božja i spasenje u njima i u svijetu.

Braćo i sestre, iz ovih nekoliko riječi, iz ovoga kratkog razlaganja o Isusovim riječima kako se to Bog objavljuje i kome se objavljuje, ne onima oholima i nadutima nego onima koji su maleni, ali koji su – ustvari – veliki u duši i u srcu zato što su Božji i Božja riječ ih čini velikima, evo sad možemo vidjeti u čemu je veličina sluge Božjega oca Ante Antića. On je bio – u Isusovu evandeoskom smislu – maleni čovjek; priprost i skroman, tih i neznatan. Primoao je ljudi u svoju sobicu ovakve kakvi oni jesu, a ljudi su dolazili sa svojim potrebama, brigama, nemirima, bolestima, grijesima i svim onim što im bijaše teret i muka života. Svi su oni dolazili k ocu Antiću, a njegova riječ im bijaše temeljna riječ: "*Brate, sestro, to što ti je teško, o čemu ti sada govoriš, sve to Isus želi s tobom ponijeti. Sve će to Isus uzeti na sebe.*" I tako je, evo, vidite, to bila veličina sluge Božjega oca Ante Antića. On je naglašavao da bez Boga ne može čovjek uspjeti, ustrajati; ne može živjeti kako Evandelje govori, ne može biti ni dobar, ni mudar, ni velik čovjek. Čovjek bez Boga ne može biti uzvišen ni sretan. To je o. Antić dokazivao i to je njegova temeljna poruka.

No, mi znamo i vidimo danas, nažalost, da su najtamnije, najcrnje stranice ljudske povijesti ispisali oni koji bijahu oholi, veliki, umišljeni i naduti, kojima se Bog nije objavio upravo zato što su takvi. Oni su ispisali najcrnje i najtamnije stranice naše povijesti jer su živjeli bez Boga. Stalno su prijetili i htjeli vladati nad drugima. Htjeli su druge podjarmljivati; ubijaju i postali su rušitelji mira i slobode. Naprotiv, sluga Božji otac Antić postao nam je poruka za ovo vrijeme, ovo teško

vrijeme rata. Sam je govorio i učio: "U Bogu je mir, u Bogu je pravednost, u Bogu je naša veličina, naša sloboda i naša radost." "Dođite k meni svi vi koji ste umorni, koji ste opterećeni" i osjetiti ćete, zato što je Bog u vama, da možete nositi taj teret, jer "breme je moje lako." To je Isusova poruka i Antićeva poruka. Zato su ljudi hrlili k Antiću kao što su hrlili – u Isusovo vrijeme – k Isusu. Oni su tako osjetili da se može živjeti, da problemi mogu biti riješeni. Ljudi su svoje duše otvarali Bogu. Zato je otac Antić bio velik, bio je svet! U očima mnogih malen, neznatan, jednostavan, ali velik, svetac Božji!

I ovih dana je otac biskup J. Jezerinac naglasio, a sinoć i fra Vlado, kao inače, i cijela naša crkva, pa i predstavnici naših vlasti naglašavaju da je našem hrvatskom narodu potrebna jedna velika duhovna obnova. I nije samo to naglašavano, nego mi vjernici, mi crkveni ljudi, mi svi to iz srca i cijele duše želimo: materijalnu obnovu, ali i nadasve duhovnu obnovu. Sluga Božji otac Ante Antić bio je u tom velik uzor. Želim sada nešto ispričati što je upravo vezano i za njegov život. Ali prije toga mala digresija. Ne bijaše to davno, a karakteristično je upravo za ovo naše vrijeme, u kojem bismo se mogli ugledati na slugu Božjeg oca Antića, kako se mi, kao vjernici, trebamo ponašati.

Pripovijeda se kako je Stipe imao dva sina: Matu i Miju. Mato je otišao u partizane, u komuniste, a Mijo je otišao u ustaše. I kad su s padom komunizma vidjeli da je sve to prošlo, da mogu kao braća doći k svojoj kući k starim roditeljima – što su i učinili. Bratski su se Mate i Mijo našli zajedno na očinskom ognjištu poslije prohujalih godina. Posebno ih je primila majka. Ona ih je obojicu podjednako zagrlila i jednako Matu i Miju kao svoje sinove. Majka ne dijeli djecu na komuniste i ustaše. No, kad su sjeli za stol, za dobar objed koji je majka pripremila, pa kad su svi mislili da je sve prošlo što ih je mučilo i dijelilo, onda ih je otac dobro pogledao, i Matu i Miju. Nisam siguran kojem je od njih rekao što i nije važno ni bitno, ali ovo bijahu riječi oca: „Mijo, drži ga! Uhvati ga! Nisam ja još

siguran u njega.” Tako otac sasvim suprotno od majke.

No, otac Antić, ovdje u ovoj crkvi, čuli smo to mnogo puta, pa i ovih dana, reagira sasvim drukčije. U svoje vrijeme o. Antić u ovoj crkvi zatekao je nekakve kradljivce, lopove koji su došli nešto ukraсти. Zatekavši ih na djelu, Antić ih mirno upozorava: "Bježite, bježite, braće moja, eto gvardijana, zovnut će miliciju, pa će s vama u pržun – zatvor."

Vidite li po čemu nam sluga Božji treba biti uzor svima nama i danas? Otac Antić ne vodi politiku "drži ga". On, kao Sluga Božji, poput majke, što i Crkva naša danas čini, vodi "politiku" mira, pomirenja i ljubavi, a to je i naš stav: Držimo se, držimo se, zajedno pod ruku, zajedno s Bogom, zajedno s Isusom. Tako je upozoravao sluga Božji otac Antić. U tome bijaše Antićeva veličina koja je ljubila, prihvaćala svakog čovjeka brata, a to treba danas biti i naša snaga. U tome ćemo mi osjetiti, kao narod i kao Crkva, pravu materijalnu i duhovnu obnovu.

Pa molimo večeras neka nas sluga Božji otac Antić zagovara kod Boga i neka isprosi našem hrvatskom narodu taj mir, obnovu, potpunu duhovnu obnovu, kako bismo zaživjeli sa svojim Isusom, svojim Bogom kao prava djeca Božja onako, slično kako je puninom živio s Bogom i otac Antić, te traži da ga naslijedujemo. Amen.

"Antićevi dani" u domovini

U ZMIJAVCIMA: FIN, MEKAN I LIJEP KAO PAMUK

Župna crkva u Zmijavcima, posvećena na čast Svim Svetima, po velikoj skrbi i brzi svoga župnika o. fra Rate, doživjela je i proslavila "Antićeve dane" kao duhovnu obnovu i realnu spoznaju najvećih ideaala života i vjere, čime se svetim životom iskazao Božji ponizni i vjerni sluga o. fra Ante

Zmijavci su najmlađa župa Imotske krajine. Donedavno je selo s crkvom Svih svetih bilo filijala župe Runović, a zapadnim dijelom je pripadalo župi Podboblje. Time su se vjernici Zmijavaca, koji su uvijek i svagdje bili ponosni na sv. vjeru i svoju crkvu, a k tome posljednjih godina uživali i nekakav primat i prestiž ispred drugih sela, osjećali uskraćeni, te su tražili da im crkvene vlasti omoguće osnutak njihove župe, što je Crkva i dozvolila pred desetak godina. Župa broji danas oko 2.500 vjernika, a prvi župnik im bijaše o. fra Draško Teklić koga je naslijedio današnji župnik o. fra Rafael Begić; obojica su učinili kao izvanredni štovatelji služe Božjega oca Ante Antića, veoma mnogo na cijelokupnom planu formiranja župe (kao jedne cjeline) i vjerskog života u njoj. Posebno su uložili mnogo truda, znoja i muka dok su podigli i dovršili župni stan s dvoranama za vjeronauk i s veoma uređenim dvorištem koje je fra Rafo dovršio kao ukrasni park crkve i svoga "farofa", kako sam naziva svoj župni stan i okoliš.

Fra Rafo se kao mladi svećenik i kateheta ističe u šibenskoj župi Gospe van Grada, a potom odlazi na službu dušobrižnika u inozemnu pastvu gdje je veoma aktivno djelovao kao misionar u Stuttgartu, Berlinu i Frankfurtu, ali svagdje svjestan da pravi svećenik-franjevac nema nigdje svoga stalnog doma, odnosno dom mu je tamo gdje su njegovi vjernici, a to je onda, kako nam njegova služba govori, ne samo

domovina ili inozemna pastva, već cijeli svijet, o čemu i o kome fra Rafo počesto misli, živi i priča kao pravi pastir duša. I on, kao učenik Sluge Božjega, poziva svesrdno svoga kolegu fra Vladu u Zmijavce. Priprema izvanredno i lijepo za nedjelju 28. i na blagdan sv. Petra i Pavla 29. lipnja "Antićeve dane" da mu vjernici što bolje upoznaju lik, djelo i karizme Sluge Božjega koji treba biti naš novi blaženik i svetac cijele Crkve. Organizira cijelu župu da dani što bolje uspiju i da budu na što veću duhovnu korist svim Zmijavčanima.

U vrijeme tih dana, makar će biti za vicepo-stulatora nešto naporniji, našlo se je vremena i za nezaboravne uspomene koje su zajednički kao kolege i braća skupa obnovili fra Rafo, fra Vlado i fra Luka u Runoviću ili u Zmijavcima – sva trojica prave kolege iz klasične gimnazije i sa studija teologije. Poslije dvadeset i sedam godina svećeničke službe vraćali smo se na godine mladosti kad smo se uzdizali u poznavanju znanosti filozofije i teologije, ali i iznad toga u duhovnom uzdizanju vjere i najvećih spoznaja vrednota i smisla života. Makar nismo preskakali ni stravične teme ratnih stradanja, koje su zajednička muka cijelog našega hrvatskog naroda a posebno onih obitelji koje su za slobodu Hrvatske dale najljepše cvijeće mladosti i života koji je u Imotskom kraju velik broj, što nas sve zajedno muči i boli, ipak nas je

U punoj crkvi proslavili su u Zmijavcima (22. 7. 1990) po posebnoj želji o. fra Rafe njegove kolege svećenički srebreni jubilej – 25. obljetnicu svećeništva (fra Rafo, fra Vlado, fra Luka, fra Bože, fra Tihomir i fra Ferdo predvođeni od svoga mp. provincijala pok. fra Šimuna) kad im je u propovijedi njihov prof. o. Josip Soldo evocirao sveti uzor i primjer svećeničkog života u svetoj uspomeni o. Antiću

kod tih uspomena i razgovora vodila misao da Bog vodi cijelu povijest i da će na kraju pobijediti njegova dobrota, ljubav i pravda, o čemu nam je cijelim svojim životom vjerno svjedočio naš magistar i duhovni voda o. Ante Antić.

I u tim razgovorima i sjećanjima na o. Antića konačno uze riječ fra Rafo:

"Otac fra Ante Antić – kazivao je fra Rafo meni i fra Luki – bio mi je, u vrijeme našeg klerikata u Zagrebu, isповједnik i duhovni vođa. Sjajio nam je veličinom duha ljubavi, vjere, molitve i dobrote. Ja sam jednom kod duhovnog razgovora, danas još za mene neopisivog, doživio fra Antu kao mekani, fini i lijepi pamuk. Toliko mi se kod tog razgovora ponizio, umanjio da mi je sav izgledao Božji, a Bog potpuno u njemu. Sjećam se toga kod fra Ante, što još ne mogu ni danas sebi protumačiti. Za mene bijaše velik svetac. U Njemačkoj sam pripremao njegove komeracije, a najuspješnija bijaše ona u Frankfurtu koju je predvodio sa svečanom misom uzoriti kardinal Franjo Kuharić koji je tom prigodom istaknuo u frankfurtskoj katedrali da je sluga Božji otac Antić bio u našem stoljeću najljepša živa oaza ljubavi prema Bogu i čovjeku u sahari (pustinji) našega sekulariziranog vremena. I kardinalu je bio isповједnik i savjetnik i prorekao mu je njegovu veliku službu u Crkvi."

I dodajmo to mi – možda su kod fra Rafe ovi "Antićevi dani" bili, makar je prošao širom Europe veoma plodan pastoralan život i rad, za njega i njegove vjernike u Zmijavcima kruna njegova župnog rada. Antićeva su vjernici Zmijavaca, makar u kratko vrijeme, većina upoznali kao svoj izvanredni uzor i primjer kod isповijedanja i življenga sv. vjere što se treba naslijedovati kreponim životom i radom, posebno u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. K toj istini ne treba veće potvrde, jer sve ono što se čulo od propovijednika i što se zbilo i dogodilo kroz ta dva dana u Zmijavcima jest da sluga Božji otac Ante Antić vjernicima revni poticatelj na bolji i sretniji život, a time u teškoćama i opasnostima života Tješitelj Čudotvorni, ako ga se s vjerom traži, moli i štuje.

O. fra Rafo se je iskreno zahvalio u ime svoje i svojih Zmijavčana te zaželio, kako je sam istaknuo, da se mole svi vjernici za njegovu beatifikaciju, da ga još bolje upoznaju po životopisu i da čitaju njegovo glasilo "Dobri otac Antić", a za troškove tiska i Vicepostulature fra Rafo nesebično pomaže svojim novčanim poklonom – darom.

Svi su vjernici od o. vicepostulatora primili sličice i prospekte s molitvom za njegovo proglašenjem i svetim, a mnogi su nabavili

njegov životopis "Tješitelj čudotvorni" da bolje upoznaju njegov život i rad na slavu Božju i za spas duša kako bi o. Antića u sv. vjeri i kršćanskim krepostima još bolje naslijedovali.

Takav rezultat "Antićevih dana", kada je u zmijavačkoj crkvi Svih svetih odjekivalo veoma lijepo vjerničko pjevanje pod ravnjanjem č.s. Jasne, neće ostati bez duhovnih plodova ni bez velikog odjeka i zagovora Sluge Božjega vjernim njegovim štovateljima u Zmijavcima.

vat

RUNOVIĆ I SEBIŠINA S O. ANTIĆEM IDU DALJE I SIGURNIJE

Kako se o. župniku fra Luki Livaji u njegovu veoma aktivnom životu i radu, u kojem dokazuje svoju vitalnost, neumornost i veoma snažni i dinamični, gotovo fascinirajući i životvorni svećenički život, ne mogu zanijekati duhovni uspjesi (kao meštaru novaka na Visovcu i magistru bogoslova u Makarskoj, misionaru-dušobrižniku u Frankfurtu i župniku Gospe od Zdravlja u Splitu, te kao gvardijanu i upravitelju svetišta Gospe Sinjske u Sinju i sadašnjem župniku Runovića-Sebišine i Podosoja), koji nikada nije posustao u svojoj svećeničko-ređovničkoj i apostolskoj revnosti u velikoj žedi za slavu Božju te dobro i spas braće ljudi, tako se isto fra Luki ne može i ne smije zanijekati i zatajiti da je veoma žarki štovatelj sluge Božjega o. Ante Antića čiji glas o svetosti želi sâm čuti, a još više sâm i širiti. Kod posjeta vicepostulatora o. fra Vlade (fra Lukina kolege iz gimnazije i teologije) u župu Runoviće, fra Luka se ne nađe u popodnevnim lipanjskim satima žege u župnom stanu; bio je na satovima vjeronauka u osmogodišnjoj školi. Dolaskom u kuću, poslije više sati vjeronauka, zapažalo se da to nije više onaj fra Luka iz Makarske, Frankfurta i Sinja: umor, teret i znoj probijali su kroz njegov fratarski habit što je začuđujućom jasnoćom, zapažalo se je, još jače govorilo o njegovoj nesebičnoj ljubavi prema Kristu i djeci vjeroučenicima runovičke osmoljetke. Fra Luka umoran u evangelizaciji, ali neslomljen, kao da je od sluge Božjega o. Antića, kao njegov učenik i štovatelj, posjedovao sve bogatstvo Antićeva duha, srca i uma, a možda, uistinu, tako i jest.

Fra Luka je veoma često sam javno i otvoreno priznao: "Čitao sam mnoge živote svetaca koji se u Crkvi smatraju velikima i možda najvećima, ali za mene i oni najveći ne bijahu ni u čemu veći i svetiji u ljubavi i poniznosti od oca Antića". Zato nimalo nije čudno da je on svagdje promicao glas o Antićevoj svetosti (u Makarskoj na bogosloviji organizira komemoracije, predavanja i akademije o hrvatskoj duhovnosti i svetosti, u Splitu ustanavljuje u tjednu jedan dan molitve za Antićevu beatifikaciju, kanonizaciju, u Sinju, makar sav predan štovanju i slavi Gospe Sinjske, često propovijeda i o Antiću šireći njegovo glasilo i knjige o životu vjernoga i poniznog Sluge Božjega, a u Runoviću željno je očekivao da glas o svetosti o. Antića što ćešće dođe, da ga njegovi vjernici

Župna crkva u Runoviću (iz 1869) na čest Gospe od Karmela, obnovljena pod upravljanjem o. fra Luke Livaja, izvanrednog štovatelja o. Antića. Njegovim vodstvom i žarom apostolata, kao i životom rječju i primjerom svake nedjelje i blagdana sjajim simbolom vjere i ponosom hrvatske svijesti, dok vjerni puk po euharistijskoj žrtvi i gozbi pjeva i kliče odu Svetišnjemu, koji narodu svome uvijek i nanovo dariva još snažnija i veća orlovska krila duha, nade i spaša. O. Luka je više puta pripremao "Antićeve dane" u svojoj župi

U vrijeme fra Lukine magistarske službe na Franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj pripremali su njegovi bogoslovi akademije i predavanja da im se jače utisne u život svetost i uzor hrvatskih duhovnih velikana. Na poseban su način fra Lukini bogoslovi imali priliku po akademskim predavanjima (za Antićeve obljetnice) upoznati uzvišeni ideal svetosti Sluge Božjega

upoznaju, da mu se mole, a još da budu njegovi vjerni nasljedovatelji u vjeri i krepnom kršćanskom životu) i da taj glas, što o. Luka biva sve stariji, još više podupire i širi. Fra Luka će – uz mnoge druge svjedočke, a broj im se uspinje na stotine – dati i svoje uvjerljivo svjedočanstvo članovima sudišta o autentičnoj svetosti o. Antića, koga je vlastitim očima promatrao, pratilo i gledao, ušima slušao, a srcem proživljavao i dušom prihvaćao stječući po njemu bogatstvo svoga duha, života i rada. To je i sam nekoliko puta istaknuo u svojim propovijedima brojnim štovateljima Sluge Božjega u Zagrebu kada je u prigodi obljetnica prijenosa tijela i blažene smrti veoma odgovorno, u dobroj volji i u vlastitu uvjerenju, kazao kakav bijaše u životu i na djelu naš novi i zajednički nam kandidat oltara o. Antić.

Poradi većeg upoznavanja njegovih vjernika s likom oca Antica, kao i njegovo veće štovanje u Runoviću, fra Luka je pozvao svoga kolegu fra Vladu da mu dode u Runović i održi "Antićeve dane", što je, eto, napokon svesrdno ispunjeno u nedjelju 28. i na blagdan sv. Petra i Pavla 29. lipnja o.g., kao i u župi Zmijavci, koja donedavno bijaše filijala župe Runović. Vjernici su Runovića–Sebišne doznali više o kršćanskom krepnom životu, o dobroti i ljubavi po dobrom o. Antiću, koji može postati svakom vjerniku privlačni primjer i uzor u duhovnoj obnovi Hrvatske. Upoznali su da je Sluga Božji i

močni naš zagovornik na nebu pred Božjim licem kada mu se s vjerom molimo za svoje potrebe.

Nakon sv. mise u Sebišini, gdje je sagrađena i urešena veoma lijepa filijalna crkva na čast sv. Ivana Krstitelja, обратила se o. vicepostulator jedna majka – vjernica da je po svojim molitvama u čast Sluge Božjega primila veliku milost i čudo po njegovu močnom zagovoru, a da to nije javila Vicepostulaturi jer ne bijaše vremena da se stvar ispita i provjeri; ona će tu stvar (milost, čudo po zagovoru o. Antića) iznijeti i isprijevjetiti o. fra Luki, a on će poslati na Vicepostulaturu.

Poslije sv. mise vjernici su primili sličice Sluge Božjega s molitvom za njegovo proglašenje blaženim i svetim, a i za primanje po njegovu močnom zagovoru potrebne milosti, pomoći i utjehu u poteškoćama života. Mnogi su nabavili životopis "Tješitelj čudotvorni", a jedan dio ih je tražio najnoviju knjižicu: O. FRA ANTE ANTIĆ, SLUGA BOŽJI, U USPOMENAMA IZ MAKARSKOG PRIMORJA, da ga još bolje spoznaju i još više zavole i nasljeđuju u sv. vjeri i kršćanskoj ljubavi.

To je velika želja o. fra Luke koji ima jedini cilj da Runović–Sebišna–Podosoje idu dalje i sigurnije po kršćanskom životu, a po uzoru dobrog oca Antića, u ljepšu i bolju budućnost.

vat

ZA JAKE I HRABRE KRŠĆANSKE DUŠE

"Ne smijete klonuti duhom niti biti potišteni, smeteni, malodušni. To nije dostoјno kršćanske duše. Bog je naš Otac i onda kad nas kuša i kara. Manje nas udara nego zaslужujemo radi naših grijeha. Sve što pretrpite, sve sjedinite s presvetom mukom i srcem Isusovim te preko ruku nebeske Majke Marije prikažite Presvetom Trojstvu."

Fra Ante Antić.

O. ANTIĆ KOD SV. FRANJE I ANTE – U PRUGOVU I BROĆANCU

Nedjelja 12. srpnja u Prugovu–Broćancu može se nazvati izvanrednom jer je vjernicima te župe, čije su crkve posvećene sv. Franji (u Broćancu) i sv. Anti (u Prugovu) od srca k srcu stigao glas o svetosti o. Antića koji je u naše vrijeme u svoj život i rad objedinio i ukomponirao obojicu tih svetih velikana Crkve: sav Franjin život i ljubav prema Isusu, Mariji i bližnjemu, kao i čudesnu privlačnost, dobrotu i moć sv. Ante o čemu svjedoče velike karizme Sluge Božjega. O. Antić uzljubit će poput serafskog Franje iz Asiza raspetog Gospodina na križu da će mu Isus postati sve u njegovu životu i djelovanju; sav će svojim životom upozoravati ljudе našeg vremena glasom glasnika Velikoga Kralja: "Ljubav nije ljubljena", a kao sv. Ante Padovanski postat će skrbnikom svima potrebnima koji će k njemu dolaziti i tražiti od njega Božje pomoći bilo kod isповijedi ili duhovnih savjeta. I čini se da već ovih posljednjih godina Svetac Svega Svijeta iz Padove ustavlja svoje milosti kako bi ljudе upozorio na svoga subrata slugu Božjega o. Antića čiji se zagovor sve više očituje kod onih koji ga živom vjerom zazivaju, traže i mole. On svima postaje Tješitelj Čudotvorni!

Župnik Prugova–Broćanca o. fra Petar Plelikosa, kao štovatelj o. Antića, iako se sav dao ove posljednje godine za CARITAS, pomoći u hrani i odjeći svima nastradalima u ovoj godini rata (a našli smo ga gdje utovara hranu za srednju Bosnu), nije mogao odoljeti a da mu glas o svetosti oca Antića ne dođe k njegovim vjernicima.

Podošmo navedene nedjelje autom u Broćanac za sv. misu i propovijed o dobrom i vjernom služi Božjem o. Antiću. Nakon razgledavanja crkve, posvećene sv. Franji, i obilaska nove vjeronaučne dvorane (u blizini crkve), a kad su se vjernici okupili iz obližnjih zaselaka na misno slavlje, počeli smo sv. misu. Crkvica mala iz 18. stoljeća sa slikom sv. Franje, veoma uređena, lijepo obnovljena, kao da je najradosnije čekala taj dan o velikoj ljubavi, poniznosti i krepostima života o. Antića. Svatko bijaše neobično obradovan velikom radošću što je i nama Hrvatima Bog darovao u ovo teško vrijeme

Prekrasna i lijepa župna crkva i svetište sv. Ante u Prugovu, koja je Crkvi i narodu dala brojna svećenička i redovnička zvanja, kao i izvanredne intelektualce, posebno akademiske umjetnike našega vremena, primila je u svoj zagrljaj uzorni lik svetosti o. Antića koji je po svom duhovnom vodstvu Prugovljanim podario svog učenika i mučenika Crkve prof. o. fra Ratu Kalinića

me predivnoga Franjina duhovnog sina iz reda Asiškog Sirotana. Da lik Sluge Božjega još savršenije upoznaju, zavole i uzljube, vjernici primiše njihove sličice, prospekte i uzeće knjige, životopis "Tješitelj čudotvorni", ali i obećaše iskreni Broćanci svoje molitve za njegovu beatifikaciju, kanonizaciju kao i da će ga zazivati za svoje potrebe.

U Prugovo se nakon sv. mise u Broćancu povratismo u 10.45 sati. Gotovo cijelo selo se našlo u crkvi i ispred crkve, čekalo je da se upozna s dobrim i vjernim slugom Božjim o. Antićem, kako je fra Petar najavio. Prugovljani, inače ponosni, pobožni i vjerni, nisu se odricali svoje vjere i nedjeljne sv. mise ni u najtežim godinama poslije II. svjetskog rata. Besmisao komunističko–marksističke ideologije nije mogao Prugovljanim, makar su većina muževa i omladine pripadala, po radničkom teškom i mukotrpnom kruhu, najtežem radničkom proletarijatu u splitskom i kaštelanskom bazenu, nametnuti besmisao nevjere i materijalističke ideologije u poratnim godinama progonstva Crkve i vjeronauka. Prugovljani su bili i ostali ljudi ponosa, poštjenja, čovječnosti i morala – čvrsti i jaki u svojoj kršćanskoj vjeri kao njihov neuobičajeni pitomi kamen. Mnoga redovničko–svećenička zvanja, kao i njihovi poznati sveučilištarci, posebno njihovi akademski umjetnici: Petar, Vlado, Andrija i dr., govore o prugovskoj kršćanskoj svijesti, vjerskoj i nacionalnoj, koja se nije predala tami bezumlja s najvećim kategorijama ljudskih zabluda, jer prugovska ener-

Mladi profesor klasičnih jezika (grčki i latinski) o. fra Rafo Kalinić (6. 11. 1910-24. 9. 1943), sin i dijete svoga Prugova, kao i učenik svoga magistra o. Antića, bio je odviše ponizan da bi se na bilo što bunio, odviše pokornik i asketa da bi ga bilo što materijalno privlačilo i obmanjivalo, dao je sasvim rano (u 33. godini) iz ljubavi svoj mladi svećenički život da spasi umirućeg čovjeka (Stjepana Čarića) koji je tražio svete sakramente umirućih. Čuvajući sv. ulje i posude, da ih podivljali oficir ne pogazi i neobeščasti, poginuo je poput Maksimilijana Kolbea zapaljen u kući i primio je mučenički vijenac života što ga Bog daje onima koji ga ljube. Tko želi više doznati o životu i mučeništvu o. fra Rafe, može se obratiti na list "KALINIC", dr. o. Petar Bezina, Trg Gaje Bulata 3, 58000 Split

gična, zdrava, čista, religiozna i kršćanska svijest bijaše životvorna i jača od bezdušja ateističkog života.

Iz njihove kršćanske sredine iznikao je najljepši cvijet hrvatskoga i kršćanskog mučeništva u osobi njihova franjevca o. fra Rafaela Kalinića koji, kao mladi profesor klasičnih jezika (grčkoga i latinskoga) na Franjevačkoj gimnaziji u Sinju, daje svoj mladi život (u 33. godini, 24. 9. 1943), poput sv. Maksimilijana Kolbea, da spasi dušu ranjenog Stjepana Čarića (Brnaze-Sinj) koji je pred svoju smrt tražio sv. sakramente, posljednju popudbinu, a nitko se ne ohrabri u ratnom vihoru da mu tu milost podijeli osim mučenika fra Rafe koji je stekao svoje herojske, kršćanske i mučeničke kreposti u najvećem stupnju od svoga magistra i duhovnog vođe sluge Božjega o. Antića. Njegovo mučeništvo u vatri izraslo je iz velike ljubavi prema Bogu i spasenju duša. što je fra

Rafo primio u najvećoj mjeri od pobožnoga i kreposnog primjera i odgoja svoga odgojitelja služe Božjega o. Antića.

Tako je "Antićeva nedjelja" u prugovskom svetištu sv. Ante omogućila čvrstom temperamentu Prugovljana da se za svoju bolju i lijepšu budućnost ostvaruje u primjeru Antićeve i Rafine vjere i ljubavi. Oni su za njih, uz moćnog im zaštitnika i zagovornika sv. Antu Padovanskoga, te nedjelje bili idealni pokazatelji Boga i života po življenu vjere i ljubavi u svijetu. To bijaše pouka "Antićeva dana" u prugovskoj raspjevanoj crkvi, vjeri i molitvi, dok im je na vidnom mjestu pred očima vjernika sjajio uzorni lik Sluge Božjega. Antićev duhovni i svetački život postade im, uz čudotvorni život Ante Padovanskoga, pravi i noviji uzor, putokaz i primjer k Svjetlosti i sreći života, ako im se ikada u životu nadviju na vjeru tamni oblaci duše.

KAKO NA VRHUNCE SREĆE?

"Uok budete na potrebitom odmoru, malo se zamislite u vječni odmor, kojega nam Gospodin pripravlja poslije tmina, znoja i borbe. Čuvajte svoje srce čisto u Boga, u Kristu, u Mariji. Pazite da svoje dnevne vježbe ispunite s ljubavlju, s predanjem i žrtvom sebe same Propetoj ljubavi. Mir, pouzdanje, sveto duhovno veselje s Kristom neka vlada u vašoj duši. Ništa ne uskratite Gospodinu. Sve dajte i sve primite. Mir Kristov i njegova ljubav neka uvijek i svadje ispunjavaju srce i dušu vašu. Andeo Gospodnji pratia vas i bio vazda s vama! To vam prosi i želi nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu."

Fra Ante Antić

Svetu su misu koncelebrirali vicepostulator o. Vladimir Tadić, o. župnik i dr. o. fra Petar Bezina koji sakuplja dokumentaciju o vjernom mučeniku o. Rafi Kaliniću i uređuje njegov glasnik "KALINIĆ". Iz propovijedi o Antićevu liku i kreposnom životu svi koji se okupiše upoznali su da je svetost uvijek u svijetu bila i ostala viši i bolji život na zemlji, jači od smrti. Svi su radosno primili sličice Sluge Božjega, a mnogima nije dotekla knjiga "Tješitelj čudotvorni" da o. Antića bolje upoznaju, a to će im se omogućiti pošiljkom iz Vicepostulature.

I napokon, svi su se složili da nam doista svima valja sve više prionuti da Slugu Božjega sve bolje upoznamo i da se molimo za njegovu beatifikaciju i njegov moćni zagovor. O. župniku fra Petru Pletikosi iskrena hvala na svemu što čini na glasu o Antićevoj svetosti, a njegovim vjernicima Prugova–Broćanca sada izričemo posebnu pohvalu, koju zaslужiše, da ne zaborave ovaj dan i svoje obećanje na što brže proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega.

av

Malena crkvica u Broćancu na čast sv. Franje (iz 18. st.) nikome ne skriva svoje draži i duhovne ljepote kod nedjeljne sv. mise. Posebno su te draži i ljepote vjernici Broćanca upoznali po uzvišenim karizmama o. Antića u nedjelju 12. srpnja o.g., kad su u Sluzi Božjemu spoznali veliku sličnost sa sv. Franjom

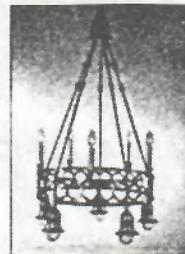

Najmlađi štovatelj dobrog oca Antića Domagoj Kutleša, koji je po zagovoru Sluge Božjega ozdravio od veoma teške bolesti, ove je godine, 17. 5. pristupio prvoj sv. pričesti. Molimo da ga sluha Božji o. Antić svojim zagovorom prati i čuva na putu života i da mu dragi Isus postane radost i sreća života

OCU ANTIĆU

Tebi koji si darivao ljubav
ja darujem stih,
Tebi koji si darivao mir
poklanjam osobne ratove
da ih pretvorиш u srpove,
Tebi koji si poklanjao ljubav
danас poklanjam svoju suzu,
našu zajedničku Hrvatsku,
da poletimo k nebu,
da osjetimo radost,
postojanje
i ljubav...

fra Neven P.

INTERVJU

“ŽELIO JE SVAKOGA DOVESTI K BOGU”

Č.s. Rozarija Župić je zahvalna o. fra Antu Antiću za duhovno vodstvo kao i za cijeli svoj redovnički život koji joj se ispunjava kako joj je Sluga Božji predviđio – prorokovao

Uvijek duhovno vesela, ushićena i raspoložena č.s. Rozarija Župić, koja je provela veći dio svoga redovničkog života i rada u Njemačkoj kao predstojnica (oberica) svojih čč.ss. franjevki (s Lovreta), sjeća se s velikom ljubavi i poštovanjem svojih susreta sa slugom Božnjim ocem fra Antonom Antićem. Kako danas djeluje i radi u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Frankfurtu, a Sluga Božji bijaše joj duhovni vođa, ona je za naš list DOA dala ovaj intervju – razgovor:

DOA: Možete li, sestro Rozarijo, kazati nešto o svom prvom susretu s ocem fra Antonom Antićem? Što je to značilo za Vaš život, posebno za prve Vaše životne korake u duhovnom i redovničkom pozivu?

Č.s. ROZARIJA ŽUPIĆ: Svakako i vrlo rado. Bila sam mlada djevojka iz kršćanske obitelji i kuće gdje se poštivao Bog i volio čovjek, redovito slavila nedjeljna sv. misa, a djeca sva pohadala

vjeronauk. Sva moja obitelj i rod slovili su tako u selu i gradu Sinju. Moglo se je dogoditi kod nas nekad i nestaćica, ali sve je s vjerom i s Bogom bilo zadovoljno, lijepo i pjevalo. I kad se nije smjeloći u crkvu, moji su Župići bili primjer. Još kao dijete osjetila sam želju da budem časna sestra i tako sam negdje 1957. pri kraju postulature imala poći u novicijat, ali moja voditeljica je u mene sumnjala, nije bila sigurna imam li ja zvanje za redovnicu. Poslala me je na 15 dana kucić da se dobro ispitan, da upitam nekog duhovnika ili izvanrednog ispovjednika imam li ja ili nemam zvanje za redovnički stalež. Ja, kao seljačko dijete, nisam imala još ni pojma tko je ili što je duhovnik ili ispovjednik. Meni je svaki svećenik, a u Sinju ih bijaše uvijek mnogo, izgledao dobar, duhovan i svet. U svakom sam gledala duhovnog oca. Nisam nikoga pitala niti sam išla na ispovijed da nekoga molim da mi kaže imam li ili nema zvanje. Vratila sam se u samostan, ali s

puno nemira u duši očekivala neželjeni susret s voditeljicom koja će tražiti moj odgovor, jer sam pred njom bila previše vesela, živahna, otvorena i nestošna, baš kakva mi je narav. No, tada, pred novicijat, netko nam je kazao da će nam za novicijat imati duhovne vježbe neki sveti svećenik. Ja sam se tome posebno obradovala i pomislila sam u sebi: Eto on, kad je svet, mogao bi mi reći jesam li ili nisam za redovnički stalež, je li za mene ili nije samostanski život. I došao je o. fra Ante Antić, o čijoj se svetosti kod mojih č. ss. puno govorilo, da nam održi duhovne vježbe. Na prvi pogled mi je izgledao onako poguren, šutljiv, nerječit i ništa posebno. No ipak, to bila je velik čas moje mladosti. U njegovim riječima nađoh najveće razjašnjenje i svjetlo za moj redovnički poziv. Bila sam na raskršću, iako sam željela biti časna sestra, ali u prvom razgovoru s njim osjetila sam da me više voli i želi učiniti sretnom nego što su mi željeli i otac i majka, iako sam znala da me ne može nitko više voljeti od mojih roditelja. O. Antić mi je kod toga prvog susreta ulio u moju dušu jednu veliku sigurnost i da se još jednom rodim i počnem nanovo ovozemaljski život, pošla bih u sestre FRANJEVKE kako mi je otac Antić rasvjetlio moj cijeli život i put.

DOA: Kad tako zorno pričate, mora da ste susret doživjeli izvanredno?

Č.s. ROZARIJA: Imala sam dobrog i divnog ujca fratra o. fra Bernarda Medvida. On je bio poseban propovjednik, veoma lijep i jak glas je imao. Vodio je i zbor Gospe Sinjske. Voljela sam ga više nego sebe. I svi su mi svećenici bili kao otac i majka. Ali o. Antić mi je bio iznad svih. Ono što drugi nisu imali: jednostavnost, skromnost, neku neopisivu poniznost i dobrotu s jednom velikom upornošću da sav bude pun krepstii; to je imao o. Antić. Pogled mu je bio pun blagosti i sav usmijeren prema nebeskom, Božjem. Kod njega se je doživljavala stvarna nazočnost Božja. To je za mene bilo izvanredno, nezaboravno!

DOA: Pri kraju duhovnih vježbi pošli ste na sv. isповјед kod o. Antića za svoj novicijat, možda o tome možete nešto reći?

Č.s. ROZARIJA: Za mene je uvijek sv. isповјед bila, pa i prije nego sam pošla u samostan, jedan iskreni susret s Kristovim svećenikom. Uvijek sam doživljavala taj sakramenat kao Isusov dar mojoj duši i mome životu, gdje mi se dragi Bog spušta i dolazi sa svojom milošću da me još više zavoli, da mi oprosti moje grijeha i pogreške i da me uputi na još bolji i ljepši kršćanski život. To mi je svaka sv. isповјед i danas. Kod oca Antića, kod koga sam se mnogo puta ispovijedala, kao da sam osjećala da je Bog daleko više zalazio u srž i centar moje duše. Duša mi je daleko više doživljavala Božju prisutnost, milost, milosrđe... jer je o. Antić taj sakramenat dijelio s jednom izvanrednom ljubavi, pobožnosti i poniznosti. On je, kad danas na to pomislim, sve činio iz najintimnijeg zajedništva s Bogom i u Bogu da što više posluži čovjeku koji mu je dolazio na sv. isповјед, a čovjeka je želio u potpunosti sjediniti s Bogom i uvijek sve većom Božjom milostu koju Bog u sv. ispovijedi svakome nudi, pruža. Odatle ja tumačim i onu veliku Antićevu blagost i poniznost kod sv. ispovijedi.

DOA: Kad već tako imate uzvišene dojmove iz Vaših sv. ispovijedi kod o. Antića, jesu li Vam u sjećanju ostale i neke njegove riječi, savjeti, izrazi ili pouke?

Č.s. ROZARIJA: Nemoguće mi je sada svega se sjetiti. Ali sjećam se da je bio osobito kod svojih nagovora, riječi i pouka pun želja da sva postanem Božja, Isusova, Marijina. Kad mi je kod ispovijedi govorio, izgarao je od želje uvjeravajući me do neumornosti da moj duhovni život sve više raste, uspinje se, da moja borba u duhovnom radu ne bude mlitava i nikakva, da moram postati slična Isusu i Mariji u svom redovničkom životu. Neumorno mi je naglašavao da moram biti u prisutnosti Božjoj, da se moram odricati same sebe. Ovako mi je doslovno govorio, evo, on je pisao meni u pismima i na razglednicama kad mi je čestitao imendan, Božić, Uskrs: "*Budi sva Božja! Budi ponizna! Budi strpljiva! Predaj se potpuno raspetom Kristu! Naslijeduji Mariju! Voli i ljubi svoju zajednicu...*" Govorio mi je takvom životom i

svetom riječi da sam osjećala da mi po njemu govori sam Isus. Mislim da tako mogu reći svi oni koji su k njemu dolazili na sv. ispovijed.

DOA: *Je li možda otac Antić kod sv. ispovijedi, kad Vam je bio duhovni vođa, ipak od Vas tražio, zahtijevao neke posebne žrtve, neka izvanredna odricanja koja se ne mogu naći u Vašem redovničkom pravilu, u Vašim redovničkim konstitucijama, statutima?*

Č.s. ROZARIJA: Nisam o. Antića nikada doživjela strogim. Činilo mi se da je on sam sebi, radi nas koji smo k njemu dolazili, nametao neke veće žrtve, neka odricanja, ali za nas. Vjerujem da je morao mnogo moliti za svoje penitente; morao je – možda – sebi nametati nekakva odricanja i trpljenja radi nas jer svakome ne bi mogao biti sama dobrota, poniznost, strpljivost i ljubav. Koliko se još sjećam, on je od mene uvijek zahtijevao potpunu iskrenost, poslušnost, urednost, točnost u svemu... To mi je, mogu kazati, strože naređivao, preporučivao. Poučavao je kako moram živjeti veće i življe redovničko zajedništvo, kako se moram lijepo i uljudno ponašati uvijek i na svakom mjestu; kako moram biti pobožna kod sv. mise i uvijek pripravna na sv. pričest. Govorio je žarko o dostojanstvu redovnice u svijetu.

DOA: *Imate li još nešto bitnoga reći što smatraste da bi trebalo kazati?*

Č.s. ROZARIJA: Imam. Morala sam kazati to najprije, prije svega što ste zapisali. Naime, ono na početku kada je moja voditeljica sumnjala u moje zvanje, a ja sam željela biti časna sestra, nisam tražila nikoga tko će mi reći imam li ili nemam zvanje za redovnički život. Imala sam prije sv. ispovijedi kod o. Antića veliku tremu jer sam se bojala da mi kaže da ja nisam za redovnički stalež. To sam morala na ispovijedi pitati. Međutim, prije nego sam klekla za sv. ispovijed o. Antić me je predusreo mirnim, toplim i očinskim glasom: "Dijete drago, smiri se, smiri se! Bog te ljubi, zove, traži, hoće! Budi u svemu otvorena Bogu!" To su bile njebove prve riječi za sv. ispovijed te me je time potpuno onemogućio da ga što pitam ili da mu što kažem. Mogu reći da

više nisam ni znala što bih mu ispovjedila. On je jasno i često video u meni tu moju duhovnu tjeskobu koju nisam znala ni sama sebi objasniti, a niti izreći njemu – ispovjedniku. Sam me je predusreo. Tad mi je rekao otvoreno: "Bog te je pozvao i bit ćeš redovnica, i to dobra redovnica." To uvijek i samo želim. Uz Božju pomoć i zagovor o. Antića za to se posebno molim; a držim da mi je to o. Antić po Duhu Svetom nadahnut proročkim riječima kazao da se on za to moli te se uvijek osjećam sigurnom i radosnom u svom redovničkom samostanskom životu.

DOA: *Velite, sestro Rozario, proročkim riječima. Niste li to još nešto doživjeli od o. Antića da je on proročki gledao na Vaš život?*

Č.s. ROZARIJA: Upravo sam to doživjela da je bio prorok Božji kad me je u mojoj tjeskobi predusreo i rekao mi: "Dijete moje, smiri se! Bog te ljubi, hoće, zove i traži..." Time mi je kao prorok razjasnio moj poziv, zvanje u koje nikad više nisam posumnjala. I kad bih se još jednom rodila, bila bih opet samo redovnica, ovo što jesam. Osim toga, Sluga Božji, mogu reći, gledao je i na neki način predviđao moj životni put, hod. Kad sam mu dolazila još kao mlada sestra, a nisam mogla ni zamisliti da ću najveći dio svoga života biti u Njemačkoj, on je stalno inzistirao da učim katehetiku i njemački jezik, a onda nije bilo katehetskog instituta da bih ga mogla upisati. On mi je nabavljao neke knjige i pripremala sam se po njegovoj želji na ispit kod prof. dr. Škreblina. Kad bih išla na ispit, rekao bi mi: "Ovo nauči!" I to me je upravo pitao. No, čim su se otvorili putovi za Njemačku, gdje nikada nisam ni pomicala da ću živjeti, mene je Uprava zajednice poslala među prvima i, evo, uskoro ću već i u mirovinu. Antić kao da je znao da ću u Njemačku te mi je zato govorio: "Uči njemački!" Mogu reći, bio je sav Božji, sav u Bogu i samo takav mogao je vidjeti tajne ljudske duše i srca. On je, koliko sam ga upoznala, želio svakome pomoći, svaku dušu i osobu želio je dovesti što bliže k Bogu i učiniti je da bude sretna u Bogu. Za

mene je preko njega i njegove predanosti i poniznosti Bog na vidljiv način djelovao na one koji su mu dolazili. Mnoge je znao utješiti i pomoći, sav se je darivao Isusu, Mariji, sv. Franji za pomoć braći i sestrama.

DOA: Sestro Rozarija, lijepo to rekoste, a imate li još nešto reći i poručiti čitateljima Antićeva glasila. Na kraju i vaša želja koja vam je u duši, srcu?

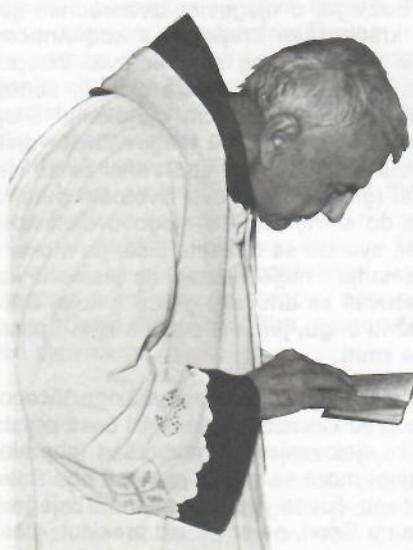
Č.s. ROZARIJA: Moja je želja da ga dragi Bog, koji ga je darovao kao svoj veliki dar našemu hrvatskom narodu u teškim vremenima za Crkvu i narod, što prije podari cijelom svijetu preko proglašenja svetim, da ga svijet upozna i na sljedeće u njegovoj ljubavi, dobroti i predanju Bogu, a po tom da mu se moli i po molitvi prima po zagovoru Sluge Božjega milosti i pomoći koje obilno šalje svojim štovateljima. Što se tiče glasila "Dobri otac Antić", mogu reći da je izvanredan za upoznavanje fra Antine svetosti, a time je i poticajan svakom čitatelju da upozna našega suvremenog

sveca po uzornom i kreposnom životu koji stalno čitatelje upućuje prema pravoj sreći koja se nalazi u osobnom predanju i životu s Bogom i u Bogu. To je, prema mojem mišljenju, glavna oznaka lista DOA, te ga čitateljima preporučijem sa željom da ga i oni drugima preporuče, jer je kao takav potreban svakome suvremenom čovjeku koji traži smisao života i vlastitu sreću. I ovo želim da se napiše: da se o. Antiću molimo više za procvat naše vjere, Crkve i naše hrvatske domovine, da prestane strašni rat i da dode dan slobode i punina blagostanja i mira svakom čovjeku i narodu. Ako ga za to budemo svi molili, to će nam odmah i isprositi.

DOA: Hvala, sestro!

Č.s. ROZARIJA: Bogu dragome hvala na svemu, a posebno što nam je dao divni uzor i primjer prave dobrote i ljubavi u svome služi ocu Antiću koji nam sjaj u najvećoj ljestvici ljudskog i kršćanskog života.

U. Frankfurtu a/M, razgovarao: VT

ŠTO SAČUVATI?

"Mir i nutarnju slobodu svagdje sačuvaj. Neka Tvoje srce uvijek bude okrenuto k Presvetom Srcu. U Njemu uvijek ostani, pa neka s tobom huče razni vjetrovi ili oluje. On daje mir, stalnost i pobjedu."

Fra Ante Antić.

PISMO I/17

ŠTO JE VICEPOSTULATURA I NJEZIN RAD?

Nađu se češće neki naši čitatelji da nas pitaju: "Što je Vicepostulatura i koja je njezina dužnost, služba i rad pred Crkvom i narodom?" Odgovor im možemo dati: Vicepostulatura je odgovorni crkveni ured koji u ime generalnog postulatora Franjevačkog reda radi na promicanju poступka (kauze, procesa) o našem sluzi Božjem o. fra Antiću da ga Crkva uzdigne do časti i slave oltara, tj. proglaši blaženim i svetim zbog njegova izvanrednog krepsonog, herojskog (svetog) života. Kod toga je dužnost, služba i rad Vicepostulature višezačajan, višestruk i različit i može se podijeliti na različito djelovanje i rad, što ovdje donosimo:

1) Vicepostulatura prikuplja sav materijal (dokumentaciju) o životu i djelovanju kao i izvanrednim krepstima (odlikama i vrlinama) oca Antića; treba pronaći, doznati, skupiti i otkriti sve što je u vezi sa Slugom Božnjim, njegovim životom, radom i njegovim krepstima, a to je ogroman posao i materijal, zbog opsežnog djelovanja i izvanrednoga kršćansko-svećeničkog i redovničkog života koji je Sluga Božji živio po herojskim krepstima u svom svetačkom pozivu;

2) Vicepostulatura u svemu potpomaže i potiče stručnu Komisiju (sudište) koju je imenovala vrhovna uprava i vlast Zagrebačke nadbiskupije u osobi našega nadbiskupa uzoritog kardinala naše Crkve Franje Kuharića. Ta Komisija ima važnu i odgovornu zadaću ispitati one svjedoke koji su bili izvanredno povezani uz život, rad i djelovanje o. Antića, a o njima imaju svoje mišljenje i uvjerenje bilo u dobrom ili lošem smislu. Svjedočanstva će se morati predati Kongregaciji pri Svetoj Stolici u Rimu koja traži potpuni uvid u cijeli život, djelovanje i krepstvi o. Antića da bi ga se moglo proglašiti ili ne proglašiti blaženim i svetim. Zato su nadbiskupska Komisija (sudište) u Zagrebu i svjedoci koji daju svjedočanstva u tom najozbiljnijem poslu odgovorni pred Bogom, Crkvom i svojom savješću za svoj rad koji mora biti savjestan, znanstven, skrovit, precizan i is-

crpljujući do najvećih mogućnosti koje potpuno rasvjetljaju Slugu Božjeg u njegovim ljudskim i kršćanskim kategorijama. Na to potiče Vicepostulatura;

3) Vicepostulatura ima dužnost da prikupljenu dokumentaciju o. Antića (njegove dnevниke, zabilješke, pisma...) dostavi i pruži grupi stručnjaka (ispitivači spisa, djela, pisma – cenzori) koje je, također, imenovala vrhovna vlast Zagrebačke nadbiskupije, njegova uzoritost kardinal Franjo Kuharić. Isti ispitivači, pošto obave svoj posao znanstveno i stručno, donose pismeno svoj savjesni i kritički sud (ocjenu) o duhovnom liku i kreponom životu (o herojskim vrlinama) Sluge Božjega i predaju ga vrhovnoj upravi Nadbiskupije, nadbiskupu i kardinalu Franji Kuhariću. Ista grupa stručnjaka (cenzori, ispitivači spisa) pod zakletvom daju svoje stručno i kritičko mišljenje i svjedočanstvo Komisiji (gore spomenutoj – br. 2) koja će njihovo svjedočanstvo dostaviti Kongregaciji pri Svetoj Stolici. Taj posao grupe stručnjaka mora od Vicepostulature sve primiti u svoje ruke što je o. Antić pisao (skripta, spise, dnevnike, bilješke, a osobito pisma osobama, pa makar pisma bila – može se reći – od najveće intimnosti). Stoga su svi vjernici koji posjeduju bilo kakvu pismenu ostavštinu (pismo, dopisnice, čestitke ili što drugo) od o. Antića dužni po savjeti dostaviti uredu Vicepostulature, a Vicepostulatura dostavlja ispitivačima spisa, cenzorima;

4) I gore spomenuto, može se slobodno reći, premda je od bitne važnosti, ne spada na najopsežniji i najzahtjevniji rad i posao Vicepostulature koji je spojen s čuvanjem i promicanjem (širenjem) glasa o svetosti Sluge Božjega, o njegovim izvanrednim ljudskim i kršćanskim krepstima kod Antićeve življjenja evanđeoskog savršenstva. Vicepostulatura kod toga rada mora skupiti, sortirati (svrstatiti) prema različitom djelovanju Sluge Božjega sve što spada u njegov život i djelovanje te sve to sačuvati i pohraniti za arhivski materijal (gradu) o njegovu životnom putu, od rođenja do smrti, kao i o njegovu djelovanju. Također, sve što se o njemu piše, pa makar to bila najmanja i najjednostavnija pisma ili kartice, sačuvati za arhivsku građu o kojoj Crkva vodi važnu brigu, jer je u vezi s njim i poslije njegove smrti.

Ta četvrta je važna i najšira uloga Vicepostulature pred Crkvom ne smije ni časa prestati sa svojim djelovanjem: kontinuirano (neprekidno i trajno) mora se glas o svetosti oca Antića neprestano čuvati i promicati kod njegovih vjernika i u Crkvi, ne smije biti prekinut; glas o svetosti mora se povećavati. Ako do toga dođe pred Crkvom da se glas o svetosti prekine, po-

stupak (kauza, proces) prestaje. Zato Vicepostulatura mora djelovati svakoga dana pred Crkvom i narodom da se glas o Antićevoj svetosti sačuva i promiče (sve više proširi), a to se ostvaruje ovim radom i poslom:

– izdavanjem knjiga, knjižica, djela o Sluzi Božjemu da ga vjernici što više upoznaju. Također da Vicepostulatura redovito objavljuje službeno glasilo "Dobri otac Antić" jer je i glasilo važno sredstvo za promicanje glasa o svetosti oca Antića. Vicepostulaturi posebno u ovome pružaju svoju pomoć svi oni koji kao župnici, misionari i štovatelji Sluge Božjega šire glasilo o Antićevoj svetosti, potpomažu ga ili u njem suraduju;

– tiskanje i objavljivanje sličica Sluge Božjega s molitvom za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju, kao i za primanje potrebnih milosti po njegovu moćnom zagovoru koje Bog dijeli kad nas Sluga Božji zastupa i prosi za naše potrebe jest također put čuvanja i širenja glasa o svetosti. Crkva o tom posebno vodi računa, pa se stoga vjernici pozivaju, ako Antićevim zagovorom prime milosti, posebno ako je netko primio čudo (ozdravljenje, obraćenje, izvanrednu pomoć u teškoćama života...), da to javi na Vicepostulaturu kako bi se ista milost (čudo) od Komisije (imenuje je nadbiskup zagrebački) ispitala s dokumentima za proglašenje blaženim i svetim. Tih izvanrednih milosti (čudesa), koji su izvanredni znakovi Antićeva zagovora, već u Vicepostulaturi ima;

– promicanje i širenje glasa o svetosti posebno se odvija i preko propovijedi vicepostulatora na župama i u misijama (u domovini i inozemstvu) jer se tako vjernici upoznaju s duhovnim herojskim i svetim likom o. Antića, kao i s njegovim evanđeoskim životom, radom i izvanrednim djelima po brojnim milostima primljenim od Sluge Božjega. U tome pomoći Vicepostulaturi pružaju župnici i misionari koji pozivaju vicepostulatora da im se u župi i na misiji kod vjernika propovijeda kako bi se glas proširio. Ovdje se ne zaboravljaju ni štovatelji Sluge Božjega koji također u svojim mjestima, kod svojih najbližih i prijatelja čuvaju i šire glas o svetosti, te kada Vicepostulaturi javljaju o milostima primljenim po njegovu zagovoru, a i glasilo "Dobri otac Antić" šire, preporučuju ostalim vjernicima;

– Vicepostulatura svoju odgovornu zadaću obavlja i po "Antićevim danima" za njegove štovatelje kada prvog četvrtka u mjesecu na čest Sluge Božjega slavi sv. misu, propovijeda, kao i kad se moli kod njegova groba za beatifikaciju, kanonizaciju, te potrebe Crkve, domovine, naroda ili svoje osobne duhovne, tjelesne i obiteljske;

– ustanovljivanjem "Antićevih dana" u župama ili drugim crkvenim, redovničkim zajednicama (u školama) ili komemorativne prigode kada se održavaju mise, predavanja, molitve, akademije... na spomen Sluge Božjega pomaže se Vicepostulaturi u širenju glasa o Antićevoj svetosti;

– održavanje znanstvenih skupova (simpozija), kao što bilašće u prigodi 25. obljetnice Antićeve blažene i svete smrti (u Zagrebu 1990) ili novi koji će se organizirati za 100. obljetnicu njegova rođenja (koji će biti 1933. u Šibeniku) jest velika briga Vicepostulature, a taj posao na čuvanju i širenju glasa o svetosti o. Antića traži posebni trud i napor – time i izvanredne troškove.

Svakako, u rad Vicepostulature spada sva dokumentacija postupka (kauze): Antićeva pisma, zapisi, kao i iskazi svjedoka da se s velikom pažnjom sve pripremi, fotokopira tisuće stranica za prijevod na talijanski ili latinski jezik, što se poslije prijevoda sve ponovno provjerava da nije što izostavljeno ili loše (krivo) prevedeno, a stručni posao treba isplati i nagraditi; što je veći, teži i odgovorniji posao, to su troškovi Vicepostulature i veći i teži.

Nabava potrošnog materijala za Vicepostulaturu (za poštu, fotokopiranje dokumenata u tisuće stranica kao i njihovo prepisivanje) velik je posao i rad. Sve to, kao i tiskanje lista "Dobri otac Antić", ne bi se moglo obdržavati da se u Zagrebu nije našlo nekoliko velikih štovatelja i dobročinitelja o. Antića i Vicepostulature kojima i ovim putem zahvaljujemo. Ovdje ne zaboravljamo istaknuti i dio izvanrednih štovatelja i dobročinitelja – naših misionara – iz Njemačke.

Ovdje, kao za kraj, nek se imaju u vidu brojni kontakti, sastanci sa strankama koje se obraćaju na Vicepostulaturu, jer se i njima posvećuje vrijeme koje je najviše u svezi s radom na kauzi, procesu. Članovi i suradnici Vicepostulature uvijek su nam – kod svega toga – dobro došli.

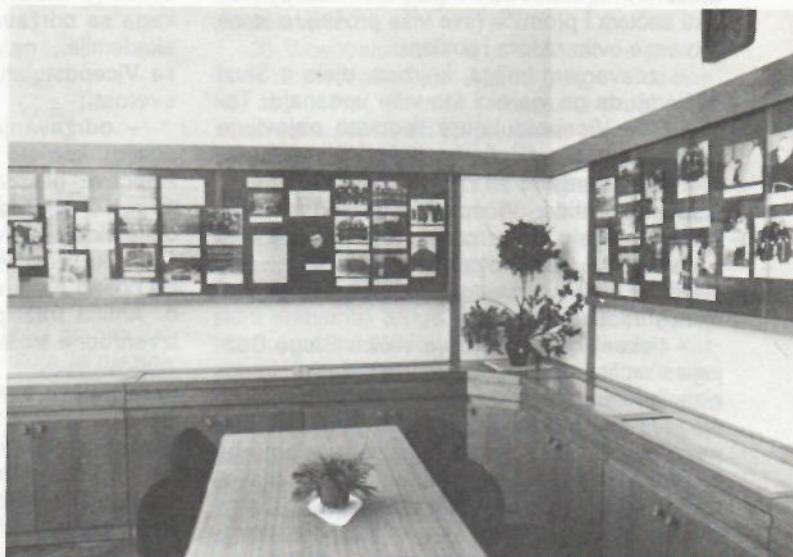
Sve navedeno tek je jedan uvid u velik i važan posao Vicepostulature, uz sve druge nepredviđene dužnosti koje svednevice mogu zaškociti odgovorne djelatnike u Vicepostulaturi, a to su samo vicepostulator i administrator.

Neka Presveto Trojstvo i Majka Marija blagoslove sve djelovanje Vicepostulature za dobro cijele Crkve i našega hrvatskog naroda po zagovoru sluge Božjega o. Ante Antića i da cijeli postupak što prije dođe kraju, kao i njegovo proglašenje blaženim i svetim pred Crkvom i svijetom.

Molimo na tu nakanu!

TV

Sama prostorija Vicepostulature – na prvi pogled – više djeluje na neku stalnu izložbu slika, fotografija, originalnih pisama i rukopisa, koji govore o velikom i užvišenom duhovnom vođi duša, nego što bi posjetitelj rekao da je to ured koji je posvećen djelu svetosti života i rada dobrog oca fra Ante Antića. Veliki i stalni posao u Vicepostulaturi, uz arhivsku gradu i brojne umjetničke slike na lik i život o. Antića, s uvjerenjem kazuje da će studijski i znanstveni rad na njemu dosta dugo potrajati, osobito kad se zna njegov tako bogati duhovni opus i djelo koji će – slobodno se može reći – prijeći granice zemalja i kontinenata.

VICEPOSTULATURA poziva i moli sve štovatelje i penitente o. Antića koji još posjeduju njegova pisma, rukopise i uspomene, a nisu ih dostavili, da ih svakako dostave u originalu, a za svoju uspomenu mogu zadržati fotokopiju.

U posjetu šibenskom o. biskupu i župnicima

Bio je to posjet za pamćenje, posjet s prijateljima koji nose u svom svećeničkom i pastoralnom radu prepoznatljive želje i aktivnosti da se u biskupiji i kolijevci Antićevo rođenja i djetinjstva, kao i svećeničkog ređenja, održe Antićevi dani pred 100. obljetnicu njegova rođenja.

Na putu kroz Zadar (24. 5) našli smo se u vrijeme opće opasnosti dok su padale granate po gradu. Grad je izgledao kao strašna sablast, pustoš, a jedna nam je granata pred očima oborila veliku granu sa stabla do bolnice.

Zbog predavača na simpoziju Antićeve obljetnice posjetili smo Makarsku, Split i Šibenik, a u Zadru se nismo ni mogli zaustaviti.

S o. biskupom dr. Srećkom Badurinom, kao i sa župnicima koje smo našli u župama: Marina, Rogoznica, Gospa van grada, Prvić-Šepurine (rođno mjesto o. Antića), Murter, Tisno, Vodice, posjet bila je u svesrnoj pažnji, traženju i suradnji da se glas o Antićevoj svetosti što više raširi šibenskim krajem i biskupijom.

O. biskup spremam je u tome, koliko bude do njega, učiniti sve da to bude u punom značenju „Antićeva godina '93“ i godina duhovne obnove cijele biskupije, koja je najvećim dijelom

materijalno i duhovno proširena u dosadašnjem ratu.

O. vicepostulator u drugom navratu (13. 7) susreo se sa župnicima: Ražina, Zatona (Antićevo mjesto), Tribunja, Vodica i Pirovca s istom svrhom za „Antićeve dane“, a neke je župnike susreo u Zagrebu. Kod svih: susret za sjećanje, kao i za najlepšu zahvalnost.

Vicepostulator kod nadbiskupa i kardinala Franje Kuharića

Kroz ovu 1992. godinu, o. vicepostulator našao se tri puta na sastanku s našim zagrebačkim nadbiskupom i kardinalom Franjom Kuharićem zbog rada i obveza na kauzi. Kod svakog sastanka bila je riječ o radu na procesu – kauzi i dokle se došlo. Uzoriti kardinal, osjetilo se, želi biti informiran što se radi na kauzi i koje su poteškoće i potrebe. Kod zadnjeg susreta (23. 6. 1992) kardinal je rekao: „Lakše se popeti na nebo, nego na oltar!“

Doista se moglo doživjeti kako je kardinalu na srcu svaka potreba Crkve i naroda, pa i tijek kauze kod postupka o. Antića. Hvala za sve!

Prvi četvrci u mjesecu – Dani oca Antča

Već je uobičajeno da se u crkvi Majke Božje Lurdske (Zvonimirova) održavaju prvi četvrci u mjesecu sa sv. mmisom, propovijedima i molitvama kod groba o. Antića za beatifikaciju, kanonizaciju. Vodi ih redovito o. vicepostulator, ako nije spriječen (na putu). Uglavnom su štovatelji iz cijelog Zagreba ili bliže okoline, a najmanji broj (oko 250 vjernika) bijaše ih 2. siječnja '92. kada je učestala (zbog rata) opća opasnost. No, tog dana, nakon molitve nad grobom preko čč. ss. iz Šestina, Vicepostulator je stigla vijest o ozdravljenju teške bolesnice po moćnom zagovoru sluge Božjega o. Ante Antića.

Isti prvi četvrci (Antićevi dani) nastavljaju se i kroz cijelu šk. god. 1992/23.

Kod primarijusa dr. E. Martona

U veoma ugodnom, ljubaznom i odužem razgovoru (21. 1. '92) naš vrlo cijenjeni liječnik primarijus dr. E. Marton izrazio je ocu vicepostulatoru da će Komisiji za Antićevu beatifikaciju dati svoju stručnu, znanstvenu i medicinsku izjavu o ozdravljenju dječaka Domagoja Kutleše (v. DOA 1/82, str. 12-22).

No, na njegov odjel Klinike prisjela je u veoma teškom stanju apsolventica (studentica) matematike i fizike i glazbe Nives Paulinić za koju su, također, njezini roditelji molili s časnim sestrnama i prijateljima devenicu Sluzi Božjemu. Za nju je dr. Marton kazao: „Veoma teško stanje! Učiniti ćemo sve, ali je ovdje posebno potrebna velika velika Božja pomoć!“ Kod teške pacijentice video je sliku Sluge Božjega i želio je imati, ali Nives ju je zadržala kod sebe. Dana 16. 7. '92. Nives je došla zahvaliti za svoje ozdravljenje na grobu Sluge Božjega. Ona je u knjizi zahvala i preporuka kod groba upisala ove riječi:

Dragi oče Antiću!

Hvala Ti za moje ozdravljenje i za svu snagu koju si mi dao osjetiti tijekom moje bolesti. Daj mi snagu da ustrajem na svom putu, da uspijem položiti ispite uspješno i diplomirati. Daj mi snagu da živim iskreno i pošteno i ojačaj moju vjeru.

Molim Te, sjeti se u svojim molitvama svih onih koji su bili uz mene kada mi je najviše bilo potrebno.

Još jednorn Ti hvala na velikoj milosti

Nives Paulinić

U Zagrebu, 16. srpnja 1992.

Stručna Komisija, koju će imenovati uzoriti nadbiskup i naš kardinal Franjo Kuharić, zaci-jelo će imati posla s dr. E. Martonom, a on s Komisijom.

6. IV. 1992

*Buduće voditelji molile za ozdravljenje
svoje bliske Nives. Po zagovoru bez
Antića neka bog usliši njihove
molitve.*

*p. T. Tukalotić
Rozeline Tukalotić
Jordana Marton
Danijel*

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Prošle godine, 4. 11. '91. počela sam moliti devetnicu o. Anti Antiću za zarobljenike na Manjači. Tu se nalazio i moj nećak. Hvala dragom Bogu, po zagovoru oca Ante Antića molitva mi je uslišana prije nego sam devetnicu dovršila. Hvala dragom Bogu i ocu Anti Antiću. I dalje se preporučujem da mi bude na pomoći.

A. Š. iz Zagreba

Nek zasja svetlo Božjeg mira ljubavi i slobode našoj napačenoj, popaljenoj i porušenoj Hrvatskoj i da se što prije povrate prognanici u sva ognjišta, sela i gradove, da počne bolji, sretniji i radosniji život u Tvojem i našem hrvatskom narodu. Za to Te molim danas da nas zavaraš i preporučiš u svojoj ljubavi Isusu! Sveti oče Antiću, hvala za duhovni život što si ga svakom čovjeku – bratu očitovao.

P.F.

Sveti Oče, ozdravi moju kćer od teške bolesti. Moli Te žalosna majka

Ankica G.

Dobri oče Ante, izmoli mojoj Đurđici milost da njezina sveta isповјед bude ponizna i savršena. Budi joj zaštitnik u životu i na času smrti izmoli joj vječno spasenje.

Dragi oče!

Moli za nas!

Hvala za sve lijepo i dobro što činiš.

M.D.

Dragi naš oče Ante!

Kao i za života, pomagat ćeš i iz lijepog neba koje Ti je pripremio dobar Bog. Molim se da što prije dođeš na naše oltare. Čuvaj moje obitelji od svakog zla. Moli za nas. Hvala!

Miljenka Damić

Preporučujem ocu Antiću namučeni hrvatski narod i svoju obitelj da nas spasi njegov zagovor kod Boga

Jaka Papak

Dobri!

Pomozi da se ne umorim čineći dobro!
Tvoja dobrota neka mi bude uzor,
Tvoja vjera snaga,
Tvoja svetost poziv i cilj!

Sunčica

Dobri moj Oče!

Hvala Ti za sve kroz život i iza smrti. Toliko bih ti imala reći u ovaj tren. Sažet ću u nekoliko riječi. Izručujem Ti našu Družbu, našu Domovinu i moj zavičaj. Izmoli MIR i pravu slobodu od grijeha i od rata... Izručujem Ti sve moje drage, napose moju bolesnu sekuru Antoniju. Blagoslov me i prati s neba. Tvoja zahvalna

S.M. Andelina

Dragi fra Ante!

Ti sve vidiš bolje nego što mi vidimo na zemlji. Priskoči u pomoć, izmoli od Boga zdravlje i snagu nama ovdje, onima koji pate daleko od svog kraja. Posebno Ti preporučujemo našeg brata i nas sve.

N.H.

Dobri Oče!

Budi nam u pomoći u odgoju naše brojne djece da postanu pravi ljudi i ostanu na pravom Božjem putu.

J.G.

Hvala na zagovoru i molim oca Antića za dalji zagovor, za jaču vjeru, čvršće ufanje i savršeniju ljubav spram Presvetog Trojstva i bližnjega.

M.V.

Hvala, dobri oče Ante, na uslišanoj molitvi i za sve primljene milosti. Molim da bi bio što prije proglašen svetim

H.Š.

Zagovorom dragog oca Antića isprosila sam milost da je moj unuk uspješno položio maturu!

Dobri Oče, preporuči i sve ostale moje molbe i potrebe pred lice Božje, molim Te!

NN., Zagreb

Hrvatski sine čistoće i nado svakoga onog
tko Ti se moli! Moli Te majka koja tuguje za
svojim sinom i njegovim brakom. Spasi moju
unučad od duševne propasti i daj njihovoj majci
da ih odgoji u kršćanskem duhu.

I.B.

Dobri oče Antiću, hvala Ti za mamu Sofiju.
Ufamo se uvijek u Te i molimo za svaku pomoć
u miru i ljubavi.

Lucijana i Željko

Dragi oče Antiću, hvala na milosti koju si
mi dao. Pred 20 dana kada sam došla u ovaj grad
imala sam problema sa zdravljem. Molila sam se
nad Tvojim grobom i, evo, uslišao si me. HVALA
Ti. Meni je sada dobro. Čuvaj moju obitelj.

Marina S.

Dragi oče Antiću!

HVALA TI ZA OZDRAVLJENJE dragih oso-
ba. Nakon dugotrajnih operacija i liječenja, mo-
litve upućene Tebi Bog je blagoslovio i uslišao.

Blaženka

Dobri oče i rođače naš Ante! Preporučujemo
se Tebi svi mi Tvoji rođaci iz Australije. Mo-
limo Te za našu domovinu Hrvatsku i mir u na-
šim obiteljima

Karmela Antunov

Moj dobar Ante Antiću!

I dalje iz dubine duše preporučujem svoju
obitelj i sve ljude. Pomozi nam da bude mir u
srcima, mir u Domovini.

J.

Dobri oče Antiću, utječem Ti se da mi po-
mognes da problem koji me zaokuplja već mje-
sec dana bude povoljno riješen. Molim Te, iz-
moli mi kod dragoga Boga mir u duši, život po
savjeti, a nadasve Božji blagoslov.

D.M.

Dragi oče Ante!

Hvala Ti što si nam pomogao molitvom
dosad da smo svi živi i zdravi. A naša dva borca
za Hrvatsku u Zadru su isto živa iako su jako
slaba. Popravit će se dok prođe rat. Molim Te,
moli za nas sve i za Hrvatsku i dalje, da naša
vjera pobijedi... da pobijedimo zlo. Hvala Ti.

H. Irena

Veliki HVALA, dobiti oče Ante, za Tvoju tihu
prisutnost i pomoć u svemu za što Te zamolim.
Slavim Boga koji Tvoje molitve tako čudesno
uslišava. Ostani vjerni i moćni zagovornik svih
koji se Tebi utječu.

Marija

Dragi oče Antiću, hvala Ti za sve što činiš
za mene. Hvala za svu potporu koju mi pružaš i
što me vodiš pravilnim putem u život. Molim
Te da pomogneš mom ocu da ozdravi, te mojoj
obitelji da se opet nađemo na okupu. Molim Te
da mi pomogneš da uspješno diplomiram i ra-
dim, a mojoj sestri da maturira. I neka moja
majka ima sve manje briga i manje nervoze.
Iskrena hvala.

Ana

Sveti oče Antiću! Zahvaljujem Ti za kruh
mojega sina. Tvojim zagovorom, u ovim teškim
vremenima nije besposlen i obitelj mu ne
strada. Molim Te za zdravlje mojeg unuka Ved-
rana posebno, a za svu ostalu unučad i djecu
prosim zagovor Tvoj da nikad ne izgube milost
svete vjere.

Mira Š.

Dragi Oče! Iako nisam vjernik, molim Te da
mi pomogneš završiti fakultet, te da moliš za
dobrobit moje obitelji. Hvala!

Daliborka

Dobri oče Antiću, evo me kraj Tvoga groba i
ZAHVALUJEM TI NA USLIŠANOJ MOLITVI za
moju sestru da je prošla bez operacije koje smo
se jako bojali.

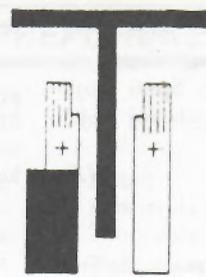
Preporučujem se i dalje za Tvoj zagovor kod
Presvetog Srca Isusova i Bezgrešnog Srca Mari-
jina za moju sestru.

Zahvalna Marijana

Oče Antiću!

Hvala Ti na Tvojoj dobroti. Ti me držiš, kri-
jepiš i daješ duhovnu snagu za život. Otkako je
Bog uzeo moga dragog sina Ivana, Ti si mi utje-
ha, mir i sav moj život. Da se nisam utjecala
Tebi, vjerujem da ni mog života ne bi bilo.
Silno želim da dočekam dan Tvoga proglašenja
svetim. Zahvalna sam Ti zauvijek. Tvoja vjerna
službenica i majka pokojnog Ivana.

Marija

Pred nam su pošli u vječnost
štovatelji o. Antića

Franjo Premužić – Donji Miholjac
Jula Vivek – Žabno
Dr. Ante Korljan – Split
O. fra Ante Bešlić – Makarska
O. fra Augustin Krolo – Split (Sinj)
Danica Stipić – Zagreb (Gradac n/m)
O. fra Pavao Glibotić – Omiš (Slivno)
O. fra Stjepan Šandrić – Omiš (Sinj)*

*U novom broju donijet ćemo kratku biografiju

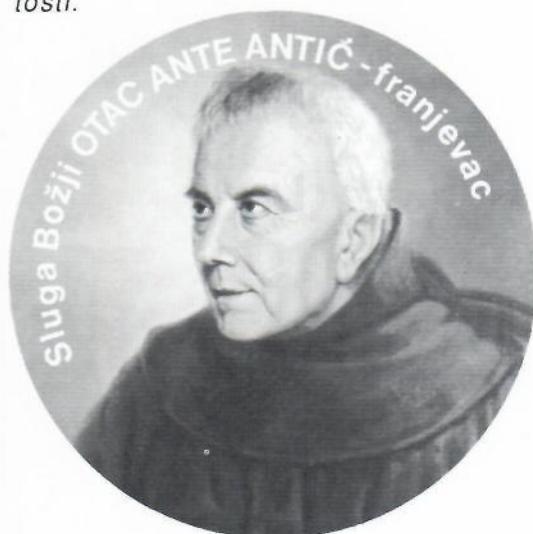
MIODARI U FOND ZA VICEPOSTULATURU I TROŠKOVE BEATIFIKACIJE

Obitelj Borović – Zagreb (600); Mira Mudri – Zagreb (500); Katica Šlogar – Zagreb (200); Marija Tramfić – Kaštel (500); Ivanka Tadin – Kaštel-Kamberovac (500); Bea Derenčin – Zagreb (600); Marijana – Zagreb (2.000); Zorka Perišić – Zagreb (1.500); O. Đ. Filipović – Split (1.000); Ana-Maria Ciceran – Rijeka (1.000); Daniel Šegulja – Rijeka (500); Ada Adamović – Čakovec (600); Ana Kopun – Bjelovar (1.200); Dr. Karlo Jurišić – Makarska (7.000); Vinka Masnić – Sinj (300); Župni ured – Zaton k/Šibenika (2.000); Katica Mihaljević – Splitska (500); O. Berard Barčić – Pula (1.050); Jaka Papak – Split (430); Meri Filipeti – Makarska (1.000); Marija Gradečak – Varaždin (500); Ankica Novak – Zagreb (500); Ana Lončarica – Ston (500); Marija Majurec – Đakovo (500); Obitelj pok. Josipa Matosića – Split (1.000); Zora Dorić – Osijek (1.000); Marija Radić – Zagreb (200); Stanko Kuharić – München (100 DEM); Ivan Marunica – München (50 DEM); Višnja Futivić – Zabok (500); Robert Butuć – Zagreb (1.000); Mira Jakobović – Zagreb (500); Leon Sulić – Zagreb (500 DEM); Mira Mandić – Zagreb (500); Irma Baljkaš – Šibenik (1.500); Olgica Juric – München (100 DEM); Vinka Ribičić – Brela-Soline (1.500); Magdalena Crevar – Zagreb (200); Andela Zaer – Zagreb (100); Miro Sambunjak – Zagreb (400); Bernardica Molnar – Zagreb (150); Marija Vukasović – Zagreb (100); Obitelj Majetić – Zagreb (200); Janja Kovač – Zagreb (50); Ružica Đureković – Zagreb (650); Milka Grgurić – Zagreb (100); Štefica Živičnjak – Zagreb (200); Josipa Živičnjak – Zagreb (1.000); Andela Sambunjak – Zagreb (250); Sestre benediktinke – Hvar (1.000); O. Rafo Begić – Zmijavci (30.000); Jelka Borić – Brist (1.000); Vedran Miošić – Brist (50 DEM); Župa proložac (100 \$ USA); Don Tomislav Pulić – Ražine (1.000); Ciković Barić – Marija Bistrica (100 DEM); Sestre kćeri milosrda – Ivanić Grad (500); Mandica Pahor – Karlovac (1.000); G.Č. – Zagreb (50.000); Ursula Rosić i Zorka – Rijeka (200); N.N. – Zmijavci (500); Mira Mudri – Zagreb (500); Jolanda Mičić – Šibenik (1.200); Smilja Poljak – Sinj (1.000).

Svim spomenutim darovateljima, kao i onima koji nisu željeli da im se imena objave, Vicepostulatura od srca zahvaljuje.

BIBLIOTEKA O OCU ANTI ANTIĆU

O životu, liku, djelu i karizmama služe Božjega o. Ante Antića napisano je više djela, knjiga, knjižica, pjesama, životopisa. No, još o njemu nemamo jedno cje-lokupno, sustavno i dokumentirano djelo koje Crkva traži za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju. Takvo djelo o Sluzi Božjemu je nemoguće napisati dok se ne istraže sve stranice njegova velikoga duhovnog života, djelovanja i puta na raznoraznim stranicama i područjima ljudskih zanimanja, briga, patnja, problema, zvanja i ..., za koje je o. Antić po svom evandeoskom, svećeničkom i duhovnom pozivu izgarao, dajući sve sile svoje vjere i ljubavi za Božju čast i slavu kao i za sreću, radost i mir svakog čovjeka, svoga bližnjega. Takvo djelo o Sluzi Božjemu možemo očekivati, jer će ga netko uskoro početi sastavljati na temelju dokumenata, a bit će to – nadajmo se – veliko obogaćenje naše hrvatske hagiografije, svestnosti.

Dosad su o ocu Antiću objavljene knjige – životopisi:

- 1) "Duh Ijubavi" (1966); s. Marija Presvetog Srca – rasprodano
- 2) "Dobri otac Antić" (1967); o. A. Katalinić – rasprodano
- 3) "Svjetlo u tami" (1969); dr. Natko Faranetić – rasprodano
- 4) "Naš dobri fra Ante" (1970); dr. Đamčić – rasprodano
- 5) "Željan Boga" (1972); J. Šimunov – rasprodano
- 6) "Glasnik vječne Ijubavi" (1975); N. Ivanov – rasprodano
- 7) "Pred Gospodinom" (1976); J. Šimunov – rasprodano
- 8) "Naš Magistar" (1977); fra V. Vrčić – rasprodano
- 9) "Uzor franjevačke jednostavnosti" – rasprodano
- 10) "Zaljubljenik sakramenta pomirenja" (1980); o. Ladislav Marković – rasprodano
- 11) "Moj Magister" I. i II. (1984); o. Nikola Gabrić – rasprodano
- 12) "Središte života" (1984); J. Šimunov – rasprodano
- 13) "Suvremena služba vječnosti" (1984); J. Šimunov – rasprodano
- 14) "Moj bližnji" (1984); J. Šimunov – rasprodano
- 15) "Pisma svećeniku" I-IV (1985-86); fra Ante Antić – rasprodano
- 16) "Tješitelj čudotvorni" (1988); Živko Kustić – cijena 800 HRD
- 17) "ZBORNIK - Karizme, lik i djelo služe Božjega (1991) – rasprodano
- 18) "O. fra A. Antić u uspomenama iz Makarskog primorja" (1992); fra Mario Jurišić – rasprodano

No, nećete pogriješiti, cijenjeni čitalji, ako za svoju duhovnu izgradnju i korist, kao i biblioteku, nabavite knjigu "Tješitelj čudotvorni" cijenjenog autora Ž. Kustića koji je u svom publicističkom stilu tek pokušao zahvatiti kondorskim krilima svoga pera veliko bogatstvo Antićeva duha i kreposnoga evandeoskog života. Cijena 800 HRD.

DO PUNINE ZAJEDNIŠTVA S BOGOM

Gospodin svaki dan sjedinjuje tvoje žrtve sa svojim. On ih hoće svete s Njime sjedinjene. On u njima da živi i On u njima da slavi svog nebeskog Oca i posvećuje duše. On hoće da međusobna milost raste, napreduje do Njegove punine i Njegova određenja. Izljevi su Njegovi veliki i puni svetih tajna i uvijek novih poziva, čežnja i uzdignuća. Mi ne smijemo stavljati zapreke u Njegovoj darežljivosti i velikoj Njegovoj želji i odredbi, da nas u sebe preobrazi, da više ne živimo mi nego On u nama. To vam želi, to moli i prosi uz sv. blagoslov duhovni otac

Jms = Fr. Šmit

Gospodin svaki dan sjedinjuje tvoje žrtve sa svojim

On ih hoće sveti, s Njima sjedinjene. On u njima da živi i
On u njima plavi svog nebeskog Oca i posvećuje duše. On
hoće da međusobna milost raste, napreduje do Njegove puni-
ne i Njegova određenja. Njegovi su svetih veliki i puni
nabroj tajna i novih poziva, čežnja i uzdignuća.
Mi ne smijemo stavljati zapreke Njegovoj darežljivosti i
velikoj Njegovoj želji i odredbi, da nas u sebe preobrazi, da
više ne živimo mi nego On u nama. To vam želi, to moli
i prosi uz sv. blagoslov duh. Šmit

Vrhovac, 11. IX. 64.

Jms = Fr. Šmit